

Praznik slovenstva
v Buenos Airesu
Foto Tomás Anello

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 77 +++ 6 • JUNIJ 2010

El tesoro verde de Europa
**Buenos Aires
celebra Eslovenia**
Vení a disfrutar de su cultura milenaria

Sábado 10 de abril - 16 a 20 h | Av. de Mayo y Perú

www.buenosaires.gov.ar

Buenos Aires
Gobierno de la Ciudad

Praznik slovenstva na Avenidi de Mayo v Buenos Airesu
Foto Tomás Anello

El tesoro verde de Europa
Buenos Aires celebra Eslovenia
Vení a disfrutar de su cultura milenaria

Sábado 10 de abril - 16 a 20 h | Av. de Mayo y Perú

www.buenosaires.gov.ar

Buenos Aires
Gobierno de la Ciudad

Praznik slovenstva na Avenidi de Mayo v Buenos Airesu
Foto Tomás Anello

Držimo se Jezusovih besed!

Spomin na lujansko romanje, 9. maja 2010

JURE RODE

KMariji v Luján, ali na Brezje in na druge kraje romamo iz različnih nagibov in namenov: eni, da se zahvalimo, drugi, da prosimo, vsi pa hrepenimo, da bi se z romanja vračali domov bolj pomirjeni, notranje bolj srečni in bolj trdni v veri. Zato molitev in spoved in obhajilo. Res, romamo k Mariji, a Marija nas po zakramentih in molitvi nesebično vodi naravnost k svojemu Sinu in k Bogu. Zato na Marijinih romarskih krajih ogromno ljudi najde srčni mir in notranjo jasnost.

NAŠA ZEMELJSKA RESNIČNOST

V pismu, ki so ga sveti Peter in drugi apostoli po svetem Pavlu poslali eni od prvih skupin spreobrnjenih poganov, jih želijo potrditi v pravi veri in varovati pred zmotami. Pisali so jim med drugim takole: **“Slišali smo, da so vas nekateri s svojimi besedami zbegali in zasejali nemir v vaše duše”** (Apd 15,24). To je bilo že prav kmalu po Jezusovem vnebohodu. Tako je bilo v vsej zgodovini Cerkve in tako je tudi danes.

Kakor so nepoklicani begali prve kristjane in jim sejali nemir v duše, tako se tudi mi večkrat čutimo zbegane in vznemirjene.

Najprej nas bega naša narava, ki je bila sicer v velikonočni skrivnosti Jezusove smrti in vstajenja odrešena, a je še vedno ranjena po izvirnem grehu (glavni grehi ali neurejena nagnjenja: napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza in lenoba). Dogaja se nam tako, kakor pravi sveti Pavel sam o sebi: »Sam sebe ne razumem;

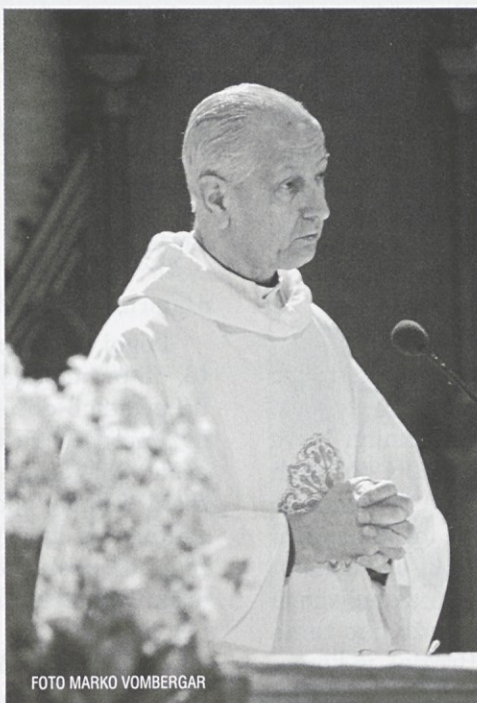

FOTO MARKO VOMBERGAR

čutim v sebi dve postavi, dobro in slabo, in zato včasih ne delam dobrega, ki bi ga rad, in delam slabo, ki ga ne maram.«

Drugo, kar nam meša misli v glavi in seje nemir v dušo, je družba, v kateri živimo. Javno mnenje, ki ni več katoliško, ki ni več naklonjeno katoliškemu moralnemu nauku, ki ni več v skladu niti ne z naravnim redom. V veliki meri mediji (časopis, radio, televizija, internet ipd.) ustvarjajo to nam nenaklonjeno javno mnenje. Celotna zakonodajalci proglašajo civilne zakone, ki so za katoličana nesprejemljivi (npr. da je splav nezakazljivo dejanje, zakon o istospolnih zvezah, o ločitvi zakona, o evtanaziji idr.). Veliko mladih zbeга njihova neposredna

slaba družba: slaba v mišljenju, govorjenju, načinu življenja, (predzakonska spolna razmerja, neurejene dejanske zveze), nočna zabava do jutra - združena z uživanjem mamil (droge) in alkohola ter spolno izživljanje; vedno več je mladih, ki jih zbeга napačna raba računalništva ipd.

Na verskem področju je v zadnjih desetletjih zbegalo veliko katoličanov vsiljevanje raznih sekt ali skupin, od katerih mnoge niti niso več krščanske, ampak naravnost poganske in druge pa trgovske (dobičarske) po volji ustanovitelja ali voditeljev.

Cele narode, ki so po tradiciji katoliški, jih hoče zbegati in zasejati nemir v družbo levičarska in nepoštena politika oz. politiki.

Zelo splošen sejalec zmede na vzhodu in zahodu je materializem. Komunizem ga je vsiljeval v nauku in praksi; po padcu komunizma in ponekod že prej

pa se uveljavlja praktični materializem, življenje brez Boga. Ta grobi materializem se posmehuje in smeši vse, kar je nadnaravno, duhovno, krepostno, čisto, sveto in božje.

NAŠA PRAVA DOMOVINA BO V NEBESIH

Dragi bratje in sestre! Proti vsemu temu, kar nas v tem življenju bega in seje nemir v naša srca, nam sveti Janez evangelist v zadnji knjigi Nove zaveze, v svojem skrivnem Razodetju, v podobah opisuje lepoto in veličastnost našega življenja po koncu tega sveta, ko pravi: »Angel mi je pokazal **sveto mesto Jeruzalem**«: nebeški Jeruzalem, to je **cilj našega življenja**, našega zemeljskega popotovanja, Marsikaj lepega, kar doživimo že na teh naših romanjih (v Luján, na Brezje), je komaj medla a lepa podoba tiste resničnosti, ki nas čaka po smrti pri Bogu. Tako da nekateri sveti pisatelji to 'sveto mesto Jeruzalem' ali nebeški Jeruzalem, ki ga opisuje sveti Janez imenujejo »**poveličano stanje Božjega ljudstva**«, to bo naša prava domovina, šele v nebesih bomo zares doma. Kot poveličani Jezus po vstajenju, tako bodo z njim za večno poveličani vsi, ki so ga v življenju priznavali za svojega Boga in ga imeli radi.

Mesto, ki ga je videl sveti Janez, je imelo visoko obzidje in v obzidju dvanajst vrat, na katerih so bila napisana imena dvanajst Izraelovih rodov. Obzidje je slonelo na dvanajst temeljnih kamnih, na njih pa imena dvanajstih Jezusovih apostolov. Kar je Bog obljubil v Stari zavezi dvanajstim rodovom, izpolnjuje v Novi zavezi po dvanajstih apostolih tako, da so vrata v nebeški Jeruzalem. Predragi v Gospodu, na temelju dvanajstih apostolov je Jezus zgradil svojo družbo, Cerkev, po kateri bomo prišli v večno sveto mesto, ki »ne potrebuje ne sonca ne lune, da bi mu svetila, kajti razsvetljuje ga Božje

veličastvo in njegov svetilnik je Jagnje«, Kristus Gospod, ki je bil darovan za našo spravo z Bogom, za našo srečo.

»ČE ME KDO LJUBI, SE BO DRŽAL MOJE BESEDE«

Pogoj, ki nam ga Jezus stavi v evangeliju za to, da premagujemo vse, kar nas more zbegati in da pridemo do poveličanja pri Bogu, je to, da se držimo njegove besede: »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede.« Držati se Jezusove besede pomeni najprej spoštovati in izpolnjevati naravni zakon, red, ki ga je Stvarnik položil v našo naravo tako, da poslušamo pravilno vzgojeno vest, da se držimo tega, kar so nas učili starši, kar smo slišali pri verouku, kar smo sami spoznavali že v zrelih letih glede tega, kaj je prav in po Božji volji.

Držati se Jezusove besede pomeni živeti po desetih Božjih zapovedih, saj Jezus sam pravi, da jih ni odpravil, jih ni preklical, ampak dopolnil. Posebej v današnji korumpirani družbi je potrebno, da se jih večkrat spominjamo, jih premišljujemo in po njih oblikujemo svoje življenje.

Držati se Jezusove besede pomeni vedno bolje spoznavati Jezusov nauk, kot ga razlaga katoliška Cerkev in ga uresničevati v času našega življenja.

Kot plačilo in nagrado za našo zvestobo Jezusovim besedam nam že v tem življenju obljublja tisti mir, ki ga svet ne more dati: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem.« To je mir vesti, mir srca, **v tem je naša najgloblja življenjska sreča**. Do tega miru pridemo in ga obnavljamo po redni spovedi in pogostnem prejemanju obhajila; po iskrenem kesanju in spreobrnjenju, ta mir ohranjamo tako, da skrbimo za življenje v milosti božji.

Če se skušamo držati Jezusove besede in živeti v prisrčnem prijateljstvu z Njim, potem bodo tudi za nas veljale njegove besede, ko pravi: »Vaše srce

naj se ne vznemirja in ne plaši.« Pri vsaki maši pred obhajilom prosimo za ta véliki dar ko molimo »Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, podari nam mir!«

NAŠA ZAHVALA IN PROŠNJA

Predragi v Gospodu! Na današnjem romanju je namen, da posebej molimo za duhovniške poklice v naši skupnosti. Prosimo Marijo, naj kot mogočna priprošnjica podpre pri Bogu to našo prošnjo! Ko končujemo leto duhovništva in na posebno prošnjo svetega očeta Benedikta XVI. vključimo v naše molitve in pokoro zadoščevanje za grehe duhovnikov, posebej za obžalovanja in obsodbe vredne spolne zlorabe nad otroki in mladoletnimi. Ob Slovenskem evharističnem kongresu, ki bo prihodnjega 13. junija v Celju, obljubimo Bogu, da bomo spoštovali nedeljo, Gospodov dan; da bomo pogostno prejeli sveto obhajilo in v moči tega zakramenta živeli med seboj kot bratje in sestre ter si izkazovali medsebojno pomoč v materialnih in duhovnih potrebah.

Poseben razlog globokega verskega veselja pa je na današnjem romanju zahvala za priznanje mučeništva Lojzeta Grozdeta in priznanje junaških kreposti škofa Janeza Gnidovca. Priporočimo jima namene letošnjega romanja. Priporočimo jima duhovno prenovo slovenskega naroda! Naj skupaj z Brezjansko Marijo Pomagaj izprosita pri Bogu novo pokristjanjenje vsega slovenskega naroda!

Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman v Lujanu leta 1949. Takrat je visela podoba Marije Pomagaj na steni desne ladje bazilike, danes pa ima svoje mesto v kriпти med številnimi Marijinimi podobami drugih narodov.

Pesem slednica

*iz bogoslužja praznika svetega
Rešnjega telesa in krvi*

*Kdor uživa, razdeliti
ga ne more, ne zlomiti,
celi Jezus pride vanj.*

*Kakor eden tisočeri,
vsak ga prejme v isti meri,
za nikogar ni ga manj.*

*Dan je dobrim, dan krivičnim,
le z učinkom prav različnim:
za življenje ali smrt.*

*Grešnikom je v pogubljenje,
dobrim v večno je življenje,
dvojen, glej, je vstop odprt.*

MOLITEV čikaškega kardinala Mundeleina ZA DUHOVNIKE

Vsemogočni, večni Bog, ozri se milostno na obličje svojega Maziljenca, Jezusa Kristusa, večnega Velikega Duhovnika, in se po svoji ljubezni do njega usmili svojih duhovnikov.

Spomni se, usmiljeni Bog, da so le slabotne in omahljive stvari. Ohrani v njih živ ogenj svoje ljubezni. Čuvaj jih ob sebi, da sovražnik nad njimi ne zmaga in da nikdar niti za trenutek ne bodo nevredni svojega vzvišenega poklica.

O Jezus! Prosim te za tvoje zveste in goreče duhovnike, za tvoje mlačne in nezveste duhovnike; za tvoje duhovnike, ki delajo tu blizu ali pa v dalnjih misijonih; za tvoje duhovnike, ki so skušani, za tvoje duhovnike, ki trpe osamljenost in to brez tolažbe; za tvoje mlade duhovnike, za tvoje ostarele duhovnike, za tvoje bolne duhovnike, za tvoje umirajoče duhovnike, za duše tvojih duhovnikov, ki v vicah trpe.

Posebno pa ti priporočam duhovnike, ki so mi najbolj dragi: duhovnika, ki me je krstil; duhovnika, ki me je grehov odvezal; duhovnike, ki sem se njih maš udeležil in so mi podelili v svetem obhajilu tvoje telo in tvojo kri; duhovnike, ki so me učili in vzgajali, me tolažili in mi svetovali; vse duhovnike, na katere me veže dolžnost hvaležnosti.

O Jezus! Ohrani jih vse pri svojem Srcu in nakloni jim obilnih milosti v življenju in po smrti. Amen.

Duhovno življenje, julij 1950

Čutimo s Cerkvijo!

Nameni
Apostolata molitve

ZA JUNIJ

SPLOŠNI NAMEN: Da bi se vse državne in naddržavne ustanove zavzele za zagotavljanje spoštovanja človeškega življenja od spočetja do naravnega konca.

»**J**az sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju,« govori Jezus (Jn 10,10).

Bog življenja se je razodel zato, da bi vse svoje sinove in hčere privedel do polnosti življenja. Cerkev je, zvesta nauku svojega Učitelja, vedno zagovarjala nedotakljivost človeškega življenja od samega začetka pred rojstvom do naravne smrti. Papežev namen izraža željo, da bi z molitvijo podprli vse tiste, ki si prizadevajo za spoštovanje človeškega življenja.

Najosnovnejša človekova pravica, pravica do življenja, se krši po vsem svetu na najrazličnejše načine: ne umirajo samo žrtve oboroženih spopadov, terorizma in drugih oblik nasilja, je še toliko tihih smrti, ki jih povzročata lakota, revščina, splavi, poskusi na zarodkih in evtanazija. Številke, ki govorijo o ogroženosti življenja po svetu, so grozljive: 45 milijonov splavov letno, 2 milijardi ljudi živi v revščini, med njimi večina brez dostopa do pitne vode, 70 milijonov beguncev in izgnancev,

300.000 otrok vojakov in še bi lahko naštevali.

Skupine, organizacije in posamezniki, ki se trudijo zaščititi človeško življenje, niso pri tem vedno dosledni. Nekateri se razglašajo za velike borce za človeške pravice in tudi na tem področju opravljajo hvalevredno delo, odpovedo pa pri zaščiti pravic najbolj nemočnih, to je nerojenih otrok. Pravica, da se rodimo, je prvobitna in najbolj temeljna pravica, ki ne more biti predmet materine samovoljne odločitve. Iste skupine včasih zagovarjajo tudi drugo, zelo vprašljivo pravico do ubijanja, namreč evtanazijo. Na drugi strani pa imamo skupine, ki v navdušenju za nauk Cerkve vlagajo veliko energije v preprečevanje splavov in evtanazije, ne zmenijo pa se za kršenje osnovnih človekovih pravic ali za hude družbene krivice ter trpljenje najrevnejših. Taka drža ni v skladu s stališčem Cerkve, ki želi vedno delati za mir in pravičnost.

MISIJSKI NAMEN: Da bi Cerkve v Aziji, ki so le »majhna čreda« med nekrščanskim prebivalstvom, znale oznanjati evangelij in z veseljem izpričevati svojo pripadnost Kristusu.

Kako resnična je beseda o »majhni čredi«, če pomislimo na azijsko celino. Edini bolj katoliški državi sta Filipini in Vzhodni Timor. V nekaterih državah je kristjanov tako malo, da bi bili neopazni, ko bi jih ne odlikovalo izredno plodno delo sredi nekrščanskega ljudstva, ki je komaj kaj malega slišalo o Kristusu in njegovem evangeliju. Včasih so tudi žrtve sumničenj ali tudi odkritih preganjanj oblastnikov, ki si želijo obdržati oblast.

Na Daljnem vzhodu imamo zelo razvite države kot so Japonska, Taiwan in Južna Koreja. Ob njih je - po prebivalstvu - največja država sveta, Kitajska, ki jih želi dohiteti. Toda pri vsem tem napredku se lahko vprašamo, kakšna je cena blagostanja, koliko je krivic, izčrpanosti, bolezni, izkoriščanja žensk in otrok, koliko je ljudi, ki komaj še lahko živijo. Razen tega je napredek marsikje porušil družinske povezave,

smisel za duhovnost in globlje vrednote.

Kristjani morajo prevzeti svojo odgovornost za oznanjevanje Kristusovega nauka, tako nas vabi papež v tem mesecu. Krščansko gledanje na človeka opogumlja revne in zapostavljene, saj jim pomaga odkrivati globlji smisel življenja. Spodbuja kristjane za junaško pričevanje, za poštenost in dobrotelost, za družinsko življenje in prostovoljnost.

Tolažijo nas vesti o Cerkvi, ki se krepi v državah kot so Južna Koreja, Vietnam, Indonezija, Indija, pa tudi na Kitajskem, kjer so kristjani dejavni še bolj na skrivnem kot v javnem življenju. In vendar Cerkev raste in se krepi. Tudi poklicev imajo v omenjenih državah precej več kot v Evropi in v Ameriki. To je znamenje, da jim vera prinaša notranje zadovoljstvo in da veseli oznanjajo odrešenje v Kristusu.

SLOVENSKI NAMEN: Da bi nas mašniška posvečenja in duhovniški jubileji spodbudili k vztrajni molitvi za nove duhovne poklice.

Lepe so nove maše. Mnogi se jih zelo veselijo, še posebej novomašniki, njihovi domači in vsa župnija. Žal opažamo, kako njihovo število hitro upada, tako da so nekateri resnično zaskrbljeni.

Okoliščine, v katerih se danes duhovni poklic razvija, raste in oblikuje, so resnično temu nenaklonjene. Vplivi in privlačnosti sveta so močni in vabljivi. Javno mnenje je zelo negativno do Cerkve in sploh do njenih duhovnikov. Niso sprejeti kot koristni člani družbe, prej moteči, odveč v sodobnem pojmovanju življenja. Nebodijihtraba. Če je kdaj bolj potrebno sistematično delo in molitev za duhovne poklice, je gotovo zdaj. In to ni več le stvar posameznika, temveč naloga celotnega občestva, da najprej ono začuti, kako je svetu potreben duhovnik, redovnik-ca, misijonar-ka. Dokler ni in ne bo te zavesti, da je zato odgovorna celotna skupnost, ne bo goreče molitve, ne bodo tisti, ki čutijo, da jih Gospod kliče, našli dovolj močne

opore in spodbude. Kajti duhovni poklic je sad vere vernega občestva in ne izoliranega posameznika, ki je prepuščen sebi v boju za rast poklica.

Jezus nas ne pusti na miru, temveč pričakuje od nas vero in zaupanje v njegovo besedo: Prosite in se vam bo dalo. Vprašanje je, ali imamo sploh pravo vero, Abrahamovo vero, ki je veroval in upal proti vsakemu človeškemu upanju, ko mu ni nič drugega ostalo kot gola vera brez dokazov, temveč le obljube.

Jože Roblek

PRODAJALCI VESELJA

Razen tistih, ki so prihajali v puščavo s svojimi težavami in jih želeli zaupati kakšnemu svetemu puščavniku, razen tistih, ki sta jih v puščavo pripeljalo navdušenje in občudovanje svetega življenja, so tja prihajali tudi številni ljudje po žarek sproščene veselja. Ti so želeli vsaj za kratek čas zamenjati mračen, zapleten vsakdan in vsaj za nekaj časa odložiti svoje resne svetniške in učene maske ter se odpočiti med velikani duha.

ŽIVETI OBČESTVO

»Če živiš sam, komu moreš umivati noge?«

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (22)

»Gospod Jezus,« je dejal Janez Pavel II. leta 1995 številni skupini škofov, med katerimi sem bil tudi sam, »ni poklical učencev k individualni hoji za seboj, marveč k neločljivo osebnosti in skupnosti. In če je to res za vse krščene, velja na poseben način za apostole in za njihove naslednike.«

Prepričan sem, da to novo tisočletje zahteva občestveno, izrazito eklesialno življenje in da to posebej zadeva tiste, ki imajo odgovorne naloge v Cerkvi.

Ob zori meništva

Hotel bi vas povabiti, da se za trenutek vrnemo v prvo tisočletje.

»Beži pred ljudmi in rešen boš,« je trdil Apa Arsenij, anahoret v egiptovski puščavi. In še: »Ne morem biti hkrati z Bogom in z ljudmi.« Pred lahkomišelnim in čudaškim svetom se umakniti v samoto, da bi ostali z Bogom, se je v tistem obdobju zdelo edina pot za to, da bi hodili za Jezusom brez pridržkov. Prepričanje, ki je za stoletja zaznamovalo zgodovino krščanskega življenja. Hoja za Kristusom trdi: »Veliki svetniki so se umikali človeškim družbam, kjer koli so mogli, ter so rajši v samoti služili Bogu. Neki modrec je rekel: 'Kadar koli sem šel med ljudi, sem se vrnil manj človek.' (...) Kdor se torej umika prijateljem in znancem, se mu približa Bog s svetimi angeli.«

V resnici se ne more nič primerjati z nekaterimi trenutki, v katerih duša vse pusti za sabo in se potopi v globok pogovor z Bogom na štiri oči.

In vendar so se puščavski očetje prav kmalu zavedeli, da evangelija ni mogoče živeti v polnosti drugače kakor skupaj. Bazilij Veliki piše: »Naš Stvarnik je hotel, da bi potrebovali drug drugega prav zaradi tega, da bi živeli v edinosti drug z

drugim. (...) Če namreč živiš sam, komu moreš umivati noge? Za koga moreš skrbeti? Kako se postaviš na zadnje mesto? (...) Skupnostno življenje je torej stadion, na katerem se vadimo kot atleti, telovadnica, ki nam omogoča, da napredujemo, stalna vaja popolnosti v Božjih zapovedih.«

Iz tega prepričanja so nastali cenobiti, da bi skupaj živeli evangelij in stalno uživali Kristusovo navzočnost.

Nove binkošti

Danes po mojem mnenju doživljamo podoben in čudovit razvoj. Vemo, da je v zadnjih stoletjih, v katerih so tako zelo poudarjali vrednost posameznika, v duhovnem življenju močno poudarjali individualno razsežnost. Že nekaj desetletij pa v Božjem ljudstvu spet silovito vznika skupnostna razsežnost. Cerkev »se prebujala v dušah«, kakor je rekel Romano Guardini. Pod vplivom

Duha se pred nami odpirala nova pot, ki ima svoje bistvo v koinoniji: občestvu!

»Mi stari,« je pisal pred leti Karl Rahner, »smo bili duhovno individualisti glede na to, od kod smo prihajali in kakšna je bila naša formacija.« In poudaril je, da bo imela v prihodnosti odločilno vlogo duhovnost, ki jo bodo ljudje živeli skupaj. V dokaz je navedel še izkušnjo prvih binkošti: »Ta dogodek - to je treba predpostavljati - seveda ni bil v naključnem srečanju skupine individualističnih mistikov, ampak v izkušnji Duha, ki je bila dana skupnosti.«

Treba se je z veseljem vrniti k slogu krščanskega življenja v tem njegovem najvišjem karizmatičnem trenutku: binkoštih. Blago, toda odločno nas Duh vabi, naj skupnosti ne živimo samo kot dar, ampak kot naš odgovor in naše sprejemanje; ne samo kot duhovno deležnost pri skrivnosti troedinega Boga, marveč v konkretnosti medosebnostnega občestva,

da bi se uresničile nove binkošti Cerkve, ki so jih imeli pred očmi zadnji papeži.

Edinost - znamenje časov

Poglejmo okrog sebe, da bi še bolj dojeli to zahtevo po učinkovitem občestvenem življenju!

Svet teži k edinosti. To poudarjajo mnoga znamenja.

Mednarodne organizacije, ki

so nastale po drugi svetovni vojni kot poskus sestaviti planet, znanost in tehnika, kulturne in trgovske izmenjave, lahkotnost potovanja, športne manifestacije, javna občila in nazadnje današnja eksplozija interneta ... so vse dejavniki, ki zblížujejo ljudstva med seboj in spodbujajo stike med posamezniki in kulturami. Kaže namreč, da povezuje današnji svet v njegovih političnih, ekonomskih in družbenih strukturah organska in globoka vzajemna odvisnost.

Zal to teženje k edinosti, ki danes stopa v ospredje v podobi globalizacije, tako pogosto vodijo samo velikanski interesi. In medtem ko se po eni strani tkejo veličastni načrti celote, ostajajo po drugi strani milijoni in milijarde ljudi izključeni.

Tako je, kakor da bi se iz človeštva in iz samih Cerkev danes vzdigovala zahteva, skorajda klic, ki hoče drugačno globalizacijo, namreč globalizacijo, ki je ne bo vodila logika dobička, ampak postava ljubezni. Gotovo je prav Sveti Duh položil v srca mož in žena današnjega dne to hrepenenje in Sveti Duh priganja Cerkev, naj postane občestvo, tako da bo znala odgovoriti na hrepenenje človeštva.

»Naš čas zahteva novo evangelizacijo,« je dejal papež v nagovoru škofom, ki sem ga navajal na začetku. In natančneje je opredelil njene predpostavke: »Prenovljeno oznanjanje evangelija ne more biti dosledno in učinkovito, če ga ne spremlja trdna občestvena duhovnost ... «

Kako naj živimo občestvo v našem času

Toda poskušajmo razumeti: v čem je novost 'trdne občestvene duhovnosti'?

Mislím, da je v tem: zavedeti se je treba, da je bratovsko občestvo, kadar je utemeljeno na evangeliju, prednostni kraj srečevanja z Bogom. To je ena od glavnih tem v spisih svetega Janeza: »Boga ni nikoli nihče videl. Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas postala popolna« (1 Jn 4,12).

Prepričan sem, da je v našem času Sveti Duh zasejal nove občestvene duhovne karizme, primerne za to, da prenovijo krščansko življenje v tem smislu.

Se pred leti sem naletel na besedilo, ki me je močno prevzelo kot izraz tega novega videnja, ki se navdihuje pri odnosih trinitaričnega občestva:

»Bog, ki je v meni in ki je oblikoval mojo dušo, ki počiva v Trojici (s svetniki in z angeli), je tudi v srcu bratov. Ni razumno, da bi ga ljubil samo v sebi.

Moja celica (kakor bi rekle duše, ki živijo v intimnosti z Bogom) smo torej mi: moja nebesa so v

meni, in kakor v meni, v duši bratov. (...)

Zmeraj se je treba zbrati tudi v navzočnosti brata, vendar ne tako, da bežimo pred ustvarjenim bitjem, marveč tako, da ga sprejmemo v lastna nebesa, ali tako, da se zberemo v njegovih nebesih.«

To je novost: brat ni ovira za svetost, ampak je pot k svetosti. Namesto da bi bežali pred njim v iskanju intimnosti z Bogom, ga iščemo, da bi skupaj z njim ustvarili »teologalni prostor, kjer je mogoče izkušati mistično navzočnost vstalega Gospoda«.

Dalje prihodnjič
Iz knjig Pričevalci upanja

DNEVNIK SVETE S. M. FAVSTINE KOWALSKE (31)

»Bog, jaz nisem tega sposobna«

9.6.1935. Prihod
Svetega Duha

Zvečer, ko sem šla na vrt, sem slišala besede: **Z vsemi svojimi sosestrami boš prosila usmiljenja zase in za ves svet.** Spoznala sem, da ne bom ostala v skupnosti, v kateri sem sedaj. Jasno vidim, da je božja volja glede mene drugačna; a jaz se neprestano izgovarjam pred Bogom, da nisem sposobna izpolniti tega dela. »Jezus, saj ti najbolj veš, kaj sem jaz« - in začela sem pred Gospodom naštevati svoje slabosti in se skrivati za njimi, da bi moje izgovore priznal, da sem nesposobna izpeljati njegove namene. Tedaj sem zaslišala naslednje besede: **Ne boj se. Jaz sam bom dopolnil vse, kar ti manjka.** Te besede so globoko segle vame in še bolj sem spoznala svojo

revščino ter razumela, da je Gospodova beseda živa in prodira v globine. Spoznala sem, da Bog od mene želi popolnejši način življenja, jaz pa sem se vedno izgovarjala na svojo nesposobnost.

29.6.1935. Ko sem se s svojim duhovnim voditeljem pogovarjala o različnih stvareh, ki jih je Gospod od mene želel, sem mislila, da mi bo odgovoril, da nisem sposobna in da Gospod Jezus za uresničenje svojih del ne uporablja tako revne duše, kakršna sem jaz. Toda zaslišala sem besede, da Bog za uresničitev svojih namenov najpogosteje izbira prav takšne duše. Tega duhovnika je vodil Sveti Duh. Spoznal je skrivnost moje duše, celo najbolj skrite tajnosti med Bogom in menoj, o katerih mi še nikoli nisem govorila, in to zaradi tega, ker jih tudi sama nisem dobro

razumela in ker mi Gospod ni izrecno naročil o njih govoriti.

Ta skrivnost pa je, da Bog želi takšno redovno skupnost, ki naj bi razglašala božje usmiljenje svetu in ga izprosil za svet. Ko me je duhovnik vprašal, ali sem imela o tem navdihe, sem odgovorila, da nisem dobila nobenih jasnih navodil, vendar je takrat nenadoma neka svetloba prodrla v mojo dušo in spoznala sem, da mi Gospod govori po njem. Zaman sem se branila, da nimam jasnega naročila, ker sem na koncu pogovora zagledala Gospoda Jezusa na pragu, takšnega, kakršen je bil naslikan na podobi. Rekel mi je: **Želim, da bi obstajala takšna redovna skupnost.** To je trajalo le trenutek. Tega pa nisem takoj povedala, ampak sem pohitela domov in Gospodu stalno ponavljala besede: »Nisem sposobna uresničiti tvojih namenov, o Bog.« Čudno je, da se Jezus ni oziral na moje klice; podaril pa mi je razsvetljenje in spoznanje, kako ljubo mu je to delo. Sploh ni upošteval moje slabosti in dal mi je razumeti, koliko težav bom morala premagati. Jaz, njegova bedna stvar, nisem znala nič drugega odgovoriti kot le: »Bog, jaz nisem tega sposobna.«

30.6.1935. Naslednji dan sem takoj na začetku svete maše zagledala Jezusa v neizrekljivi lepoti. Rekel mi je, da naroča, **naj se čimprej ustanovi ta redovna skupnost. Ti boš s svojimi sosestrami živela v tej skupnosti. Moj Duh bo pravilo vašega življenja. Vaše življenje se mora zgledovati po meni, od jaslic vse do smrti na križu. Potopi se v moje skrivnosti in razumela boš globino mojega usmiljenja do ustvarjenih bitij in mojo neskončno dobroto. - S to dobroto boš seznanila svet. Z molitvijo boš posredovala med nebese in zemljo.**

Približal se je čas prejema svetega obhajila, Jezus je izginil, jaz pa sem videla veliko svetlobo. Tedaj sem zaslišala besede: **Podelimo ti svoj blagoslov.** Takoj je iz svetlobe šinil svetel pramen, ki je prebodel moje srce. Čudovit ogenj je zagorel v moji duši. Mislila sem, da bom od veselja in sreče umrla. Čutila sem, da se moja duša ločuje od telesa,

čutila sem popolno potopitev v Boga. Začutila sem, kako me je Vsemogočni kakor zrnce prahu odnesel v neznano prostranstvo.

Drhteč od sreče v objemu Stvarnika sem čutila, da me on sam podpira, da bi mogla prenesti polnost sreče in gledati njegovo slavo. Zdaj vem, če me ne bi on prej okrepčal z milostjo, moja duša ne bi mogla prenesti te sreče in bi v hipu nastopila smrt. Ne vem, kdaj se je sveta maša končala, ker ni bilo v moji moči, da bi opazila to, kaj se dogaja v kapeli. Ko sem prišla k sebi, sem čutila moč in pogum za uresničevanje božje volje. Nič se mi ni zdelo več težko, in kakor sem se prej pred Gospodom izgovarjala, tako sem zdaj v sebi čutila pogum in Gospodovo moč. Gospodu sem rekla: »Pripravljena sem na vsak namig tvoje volje. V notranjosti sem že doživela vse, kar se mi bo zgodilo v prihodnosti.«

Moj Stvarnik in Gospod, izročam ti vse svoje bitje. Ravnaj z menoj po tvoji božji volji, po tvojih večnih načrtih in po tvojem nepojmljivem usmiljenju. Naj vsak spozna, kako dober je Gospod, naj se nobeden ne boji srečanja z Gospodom in naj se ne izgovarja na svojo nevrednost. Naj nikoli ne odlaga božjega povabila na pozneje, ker to Gospodu ni všeč. Ni bolj uboge duše, kakor je moja, kakor se resnično prepoznavam, in čudim se, da se bo božje veličastvo tako poniža. O večnost, zdi se mi, kakor da bi bila prekratka za povelečevanje neskončnega božjega usmiljenja.

Ta trenutek, ko je bila podoba med telovsko procesijo izpostavljena na oltarju in je duhovnik postavil Najsvetejše na oltar ter je zbor začel peti, sta pramena žarkov iz te podobe šinila skozi sveto hostijo in se razširila na ves svet. Naenkrat sem zaslišala besede: **Skozi tebe bosta žarkov usmiljenja prehajala na ves svet.** Po teh besedah je moja dušo napolnila globoka radost.

Nekega dne, ko je moj spovednik kot vedno daroval sveto mašo, sem od darovanja naprej videla Dete Jezusa na oltarju. Malo pred povzdigovanjem se mi je duhovnik izgubil izpred oči in ostal je Jezus, ki je v trenutku pred povzdigovanjem vzel

hostijo in kelih v svoje ročice, ju skupaj dvignil in pogledal v nebo. Čez trenutek sem spet zagledala svojega spovednika in vprašala sem Dete Jezusa, kje je bil duhovnik med tem časom, da ga nisem videla. Jezus mi je odgovoril: **V mojem Srcu.** Kaj več iz teh Jezusovih besed nisem mogla razbrati.

Nekoč sem zaslišala naslednje besede: **Želim, da v najskrivnejših globinah svoje duše živiš po moji volji.** Premišljevala sem o teh besedah, ki so mi šle do srca. Ta dan je bila v naši redovni skupnosti spoved. Ko sem prišla k spovedi, mi je takoj po priznanju grehov duhovnik ponovil iste besede, ki mi jih je prej povedal Gospod.

Ta duhovnik me je poučil, da so pri izpolnjevanju božje volje tri stopnje: Prva je v tem, da človek izpolnjuje vse, kar je na zunaj določeno z zapovedmi in zakoni. Druga stopnja je v tem, da človek sledi notranjim navdihom in jih uresničuje. Tretja stopnja je v tem, da človek, predan božji volji, pušča svobodo Bogu, da z njim razpolaga in ravna po svoji volji, da je poslušno orodje v božji roki. Ta duhovnik mi je še povedal, da sem na drugi stopnji uresničevanja božje volje in da tretje še nisem dosegla, vendar si moram prizadevati, da bi dosegla tudi tretjo stopnjo uresničevanja njegove volje. Te besede so globoko prevzele mojo dušo. Popolnoma jasno vidim, da Bog duhovniku pogosto daje spoznati, kaj je v globini moje duše. To me ne preseneča, raje se Bogu zahvaljujem, da ima takšne izbrance.

Dalje prihodnjič

Nekoč se je neki brezbožnik iz puščavnika norčeval: »Kakšen je vaš Bog, ki je pustil, da ga ubijejo.«

Starec mu nato odgovori: »Majhni so bogovi, ki nimajo svojega velikega petka.«

ALOJZIJ GONZAGA,

zavetnik mladine

1568-1591

21. junij

SILVESTER ČUK

O današnjem svetniku, na čigar god se je verna slovenska mladina nekdanje čase pripravljala s »šestnedeljsko pobožnostjo«, je duhovni pisatelj Franc Sodja zapisal: *»Neštetokrat so ga zmaličili v 'sladko mevžo'. Svetniki so junaki, le junaki morejo postati svetniki.«* Papež Pavel VI. je sv. Alojzija v radijskem govoru ob 400-letnici njegovega rojstva označil kot *»majstrovinu kulture in milosti«*. Hitro je dosegel duhovno popolnost, kateri je posvetil bistrino duha in močan značaj. Bil je angel čistosti in zgled svetosti mladega človeka brez primere. Svoje življenje je doumel kot dar, ki naj ga deli bližnjemu. Janez Zore svoj dolgi življenjepis tega zavetnika mladine začenja z lepo mislijo: *»Bil je otrok čudovitih milosti: ne bi pa postal svetnik, če z milostmi ne bi sodeloval.«*

Izšel je iz plemiške družine

Gonzaga, rodil pa se je 9. marca 1568 na gradu Castiglione blizu Gardskega jezera. Vsi so se bali, da novorojenček ne bo preživel, tudi za mater so izgubili upanje. Otroka so krstili v sili na ime Aluigi (Alojzij). Preživela sta oba. Pobožna mati je otroka zgodaj naučila »umetnosti molitve« in do brote do revežev. Oče pa ga je že v nežni otroški dobi začel uriti v vojaških spretnostih, ker ga je določil za dediča mejne grofije.

Vzel ga je s seboj v vojaški tabor, kjer je bilo okolje vse prej kot zdravo za otroško dušo. Na srečo tam ni ostal dolgo. Vrnil se je k materi in ob njej začel misliti na to, da bi svoje življenje posvetil Bogu. Oče je svoja sinova Alojzija in Rudolfa poslal na medičeski dvor v Firence, da bi se izobrazila v svetnih vedah. Med bivanjem v tem mestu je Alojzij pred podobo Marijinega oznanjenja naredil zaobljubo čistosti za vse življenje; v povračilo je od nje prejel milost, da nikoli ni čutil skušnjave zoper čistost, kot je sam povedal. Ko mu je bilo dvanajst let, si je izbral geslo: *»Kaj je to za večnost?«* in v luči tega gesla vse presojal.

Skoraj dve leti je skupaj s starši in z bratom preživel na španskem dvoru. Tam je živo začutil, da ga Bog kliče k jezuitom. Ko je to namero razodel materi, je bila zelo vesela; potem pa še očetu, ki pa je bil odločno proti. Brez očetovega dovoljenja ga jezuiti niso hoteli sprejeti. Alojzij je pri svoji odločitvi vztrajal tako odločno, da se je oče nazadnje le vdal. Preden je zapustil svoj gosposki dom, se je Alojzij pred vsem sorodstvom odpovedal dediščini v korist svojega brata Rudolfa.

25. novembra 1585 je sedemnajstletni Alojzij vstopil v jezuitski noviciat v Rimu. V Družbi Jezusovi je preživel šest let in ves čas je bil vsem vrstnikom pa tudi starejšim članom reda vzor pobožnosti in zvestobe redovnim pravilom. V letih 1590 in 1591 je v po mnogih pokrajinah Italije divjala kuga. Bogoslovec Alojzij Gonzaga je stregel kužnil bolnikom in se tudi sam okužil. Napovedal je, da bo umrl v osmini praznika svetega Rešnjega telesa. Poslovil

se je od vseh, ki so stali okoli njegove bolniške postelje ter jim dejal, da se *»odpravlja na pot v nebesa«*. Provincial je na to rekel: *»Ta govori o smrti, kot da bi šel na izlet v Frascati!«* Svojo dušo je izročil Stvarniku v noči med 20. in 21. junijem 1591, star komaj trindvajset let. Med blažene je bil prištet štirinajst let po smrti, za svetnika pa ga je razglasil papež Benedikt XIII. leta 1726 skupaj z drugim mladim jezuitom - Poljakom Stanislavom Kostkom. Tri leta kasneje ga je postavil za zavetnika mladine, posebno študentov.

Danes goduje zelo veliko Slovencev in Slovenk: pred petnajstimi leti so pri nas našli skoraj 29.000 Alojzov, zelo pogosta (več kot 13.000) je ženska oblika Alojzija. Manj pogoste so bile druge različice obeh imen: Alojzij, Lojze, Lojz, Lojzek, Alojza, Lojzka.

Ko je neki aleksandrijski politik, velik prijatelj očeta Hilariona, prišel na običajen obisk, mu reče:

»Veš, oče, imam dokaj uspešno življenje in kariero. Vendar se s tem ne hvalim. Moja težava pa je v tem, da mi ne uspe biti ljubezniv in vljuden z vsemi ljudmi, ki jih srečam ...»

Starec ga opozori:

»Ne pozabi, da boš iste ljudi, ki jih srečuješ ob vzponu, spet srečeval ob spustu.«

+

Neki mladenič je vprašal očeta Arsenija:

»Oče, želel bi postati zdravnik, a se ne znam odločiti. Naj se posvetim zdravljenju oči ali zob?«

Starec mu je odgovoril:

»Dobro je biti zdravnik. Vendar ne pozabi, da imamo samo dve očesi, medtem ko imamo zob...«

Sveto pismo in Izročilo

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Stara zaveza

S pominjam se svojega romana na Abramov grob v Hebronu, ki sem ga opravil pred nekaj leti. To je bilo med vojno na teh ozemljih. Toda muslimanski imam, varuh svetišča, je bil ljubezniv in mi je vse pokazal. Vendar ni izpustil zgodovinskega očitka muslimanov zoper kristjane: niste v čistosti ohranili velikega sporočila očeta Abrama o veri v enega samega, edinega Boga! *Là illahí Illallá*, ni Boga razen Boga, poje mujezin vsak dan z visokih minaretov.

Tudi kristjani pogosto poenostavljajo razpravo trdeč, da je bil v Stari zavezi razodet en sam Bog, medtem ko je v novem dodano razodetje presvete Trojice, mnoštvo ene Božje narave. Pozabljajo, da je v Stari zavezi praviloma najti namige na skrivnosti Nove zaveze in da so te v Stari zavezi že nekako vnaprej upodobljene. Cerkevni očetje so opozarjali na to in so zato iskali nekaj vnaprejšnjih upodobitev Božje Trojice v starih besedilih.

Ikonopisci so našli predvsem dve vnaprejšnji upodobitvi Trojice v Stari zavezi: Abrama, ki žrtvuje lastnega sina (1Mz 22) in *kse-nodohijo*, Abramovo gostoljubje (1Mz 18), kot smo že zapisali. Pridigarji razvijajo tudi analogijo Jožefa (1Mz 39 in dalje), ki ga je oče ljubil, vendar so ga bratje prodali v Egipt, kar je postalo previdnostno dejanje za njihovo rešenje. Jožef je torej podoba Božjega Sina, poslanega na svet za naše rešenje. Cerkevni očetje se včasih ustavijo tudi pri besedilu o stvarjenju človeka, kjer je uporabljena množina: »Naredimo človeka po naši podobi, kot svojo podobnost« (1Mz 1,26). Nekateri mislijo, da se JHWH tu obrača na angele, drugi vidijo v teh vrsticah

notranji dialog med Božjimi Osebam.

Vendar je za nas koristneje, če pozornosti ne usmerjamo na posamična besedila, ampak raje na sam pojem enega in edinega Boga, kot se razodeva v Stari zavezi. Tega se ne zavedamo, vendar je pri njem najti nekaj antinomij, ki so težko razložljive. Po eni strani se Bog tam pojavlja kot absolutno eden, presežen, vzvišen nad vsem

Van Gogh - Sveto pismo

drugim. In močno poudarjajo to absolutno Božjo presežnost. Po drugi strani kaže ta tako vzvišeni Bog posebno razmerje s svojim ljudstvom, kakor bi bil njegov oče: sočuten je z njegovo usodo in obravnava Izrael kot svojega sina.

Kako je mogoče spraviti ti dve antinomiji v soglasje? Nekoristno si je predstavljati, da se more človek dvigniti z zemlje v bližino nebeškega Boga. Osnovna resnica Stare zaveze je nasprotna: je razodetje, ki ga Bog spusti z nebes k izraelskemu ljudstvu in s svojo ljubeznijo preseže prepad med seboj in smrtnimi ljudmi. Za označevanje načina, kako to stori, so značilni trije izrazi: Božja beseda, razodetje Božje Modrosti, poslanje njegovega duha.

Božja beseda. Z njo Bog komunicira z ljudmi in nasploh s sve-

tom, je značilen izraz Svetega pisma: z njo je vse priklicano v obstoj, Božja beseda razodeva, kar Bog misli in želi. Izhaja iz njegovih ust, prihaja iz njegovega srca. Toda potem ko je enkrat izgovorjena, se zdi, da pridobi neki lasten, skoraj poosebljen obstoj. Tako beremo, denimo, pri *Izaiju* (9,7-8): »Gospod je poslal besedo zoper Jakoba, padla je v Izrael. Spoznalo jo bo vse ljudstvo.« Ali: v *Psalmu* 107,19-20 so Izraelci »v svoji stiski vpili h Gospodu, njihovih tesnob jih je odrešil: poslal je svojo besedo in jih ozdravil.« Ta razvoj k poosebljenju doseže

vrh v Uvodu svetega Janeza Evangelista, »Bogoslovca«, kot mu pravi vzhodno izročilo, tistega, ki na najodličnejši način pričuje o razmerju med *Theos* in *Logos*, Bogom in njegovo Besedo, njegovo Besedo *par excellence*.

Analogijo tega procesa moremo pokazati tudi pri človeških besedah. Tudi te izhajajo iz srca, razodevajo skrito misel. Toda včasih so močne, v svetu delujejo v oddaljenih krajih in časih in njihova učinkovitost traja tudi po smrti tistega, ki jih je izgovoril. Takšne so besede pesnikov, filozofov,

pa tudi staršev v razmerju do njihovih otrok.

Besede torej kažejo dva glavna vidika: imajo vsebino in tudi moč. To drži predvsem za Božje besede. V biblični teologiji se govori o *dianoetičnem* vidiku in o *dinamičnem* vidiku. Tudi Sveto pismo pravi isto na preprostejši način: Božje besede so modrost in duh.

Modrost. Tako kot »beseda« se tudi »Božja modrost« kaže v Stari zavezi v poosebljeni obliki: prihaja od Boga in sprejme posredniško vlogo med Njim in njegovimi ustvarjeninami. V *Pregovorih* beremo njen slovit nagovor: »GOSPOD me je imel v začetku svojih poti, pred svojimi pradavnimi deli. Bila sem zasnovana od vekomaj, od začetka, preden je bila zemlja ...« Razlita je čez vse ustvarjenine (Sir 24,1-10): »Jaz sem izšla iz ust

Najvišjega in kakor megla prekrila zemljo ...« Prebiva v Jeruzalemu (*prav tam*, 11-12) in »v postavi, ki nam jo je naložil Mojzes« (v.23). Močne izraze beremo tudi v Knjigi modrosti (8,3), kjer »razodeva svojo plemenitost, saj živi z Bogom, saj jo je vzljubil Gospodar vsega«. Ne preseneča nas, da so v razpravah o Sveti Trojici ta besedila naobračali neposredno na Kristusa.

Tudi za to skrivnost najdemo oddaljeno analogijo v človeškem življenju. Modri možje posredujejo svojo modrost drugim in ta postane skupen zaklad.

Duh. Kar zadeva besedo »duh«, dobi v klasičnih jezikih in tudi v Svetem pismu različne pomene. Toda navsezadnje vsi odtenki težijo k temu, da bi izrazili oživljajočo prvino. Hebrejska beseda *ruah* izvirno pomeni veter. Vendar je v njegovem dihu neka skrivnost, neka neustavljiva sila, ki lomi cedre in uničuje ladje na morju (Ez 13,13;27,26), vendar pa nosi s seboj tudi vodo, ki poraja življenje (1Kr 18,45). Človek je bil ustvarjen neposredno z dihom, ki je prišel od Boga (1 Mz 2,7). In Stvarnik pošilja svojega duha vsem ustvarjeninam, da bi jih oživljal. Psalm (104,29-30) pravi: »Skriješ svoje obličje, prestrašijo se, vzameš jim dih, preminejo, in se v svoj prah povrnejo; pošlješ svoj dih, ustvarjena so, in prenoviš obličje zemlje.« Torej se duh kaže, kakor bi bil »dih« Boga, ki postane »dih« vseh živih.

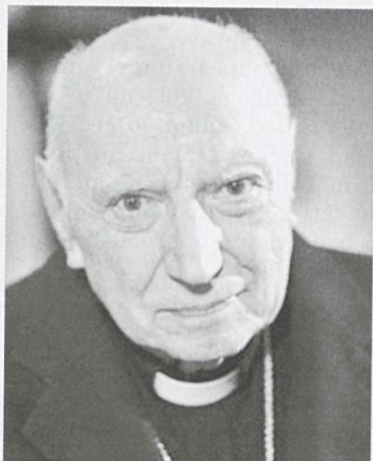
Torej moremo skleniti z ugotovitvijo, da za ta besedila drži, kar beremo v Pismu Hebrejcem (10,1): so »senca prihodnjih dobrin«. Trojično razodetje Nove zaveze pokaže pravi smisel takšnih uvidov. Beseda in Duh se razodeneta kot Božji Osebi skupaj z Bogom Očetom.

Dalje prihodnjič
Iz knjige *Mi v Trojici*

Zmrzljivi oče Daniel je neko pismo končal takole: "Zdaj pa moram končati, ker me tako zebe v noge, da ne morem več držati peresa v roki."

Papež je izrazil svojo prizadetost ob smrti kardinala Špidlíka

Ta jezuit je bil pomemben začetnik in pospeševalec dialoga z Vzhodom

VATIKAN, 18. aprila 2010 (ZENIT.org)

Sveta Stolica je 17. aprila objavila telegram, ki ga je poslal sveti oče iz svojega pastoralnega obiska na otoku Malta, v katerem izraža sožalje in »močno prizadetost« ob smrti kardinala Tomaža Špidlíka, S.J.

Kardinal Špidlík, star 90 let, je umrl v petek, 16. aprila, ponoči v Rimu.

Papež je v telegramu, ki ga je naslovil na generalnega priorja Jezusove družbe, p. Adolfa Nicolás, izrazil svojo žalost ob smrti človeka, ki ga je označil kot »odličnega jezuita in zvestega služabnika evangelija«.

Posebno se je spominjal z »globoko hvaležnostjo njegove trdne vere, očetovske prijaznosti in intenzivnega kulturnega in cerkvenega delovanja, posebno še kot priznan poznavalec vzhodne krščanske duhovnosti«.

Smrtni ostanke kardinala Špidlíka so ležali v *Centru Aletti* v Rimu do torka, 20. aprila, ko se je zanj brala zadušnica v Vatikanu ob prisotnosti papeža. Pokopan pa bo v Velehradu na Moravskem.

Vrata na Vzhod

Kardinal Tomaž Špidlík se je rodil 17. decembra 1919 v Boskovicah na Moravskem, sedaj v Češki republiki. V mladih letih je bil obsojen na prisilno delo, najprej pod nacisti, potem pa pod komunisti. Leta 1940 je stopil v jezuitski noviciat, v Benesov blizu Prage in je leta 1942 naredil zaobljube. Kljub drugi svetovni vojni je dokončal študije in pozneje postal profesor v Rimu v Inštitutu za Vzhod in na Gregorijanski univerzi.

Njegov veliki doprinos k teološkemu dialogu med krščanskim Zahodom in Vzhodom je bil v zadnjih desetletjih bistvenega pomena, kot je poudaril sam papež Benedikt XVI., ko je preteklega 17. decembra vodil mašo ob priliki kardinalovega rojstnega dneva. Ob tej priložnosti je sv. oče posebno poudaril delo, ki ga je opravljal v *Centro Aletti*, ki ga je tudi sam ustanovil, za dialog z Vzhodom, »ki hoče zbirati njegove dragocene nauke, da bo obrodil nova spoznanja in pospešil nova raziskovanja tudi skozi umetniško izražanje«.

Temu Centru in enemu od učencev kardinala Špidlíka, Marku Rupniku, se moramo zahvaliti za izdelavo kapele Redemptoris Mater v Apostolski palači v Vatikanu, v času Janeza Pavla II.

Prevedel Franci Markež

Nekoč je oče Teokrit obiskal bogatašev park. Ponosni bogataš se je začel hvaliti: "Poglej te grmiče, naročil sem jih iz Astipale. Vsak je vreden trideset srebrnikov. Pa ona čudovita drevesca?"

Prihajajo iz Atike. Za vsako sem plačal trideset srebrnikov. Tiste redke rastline v teh posodah so vredne tri tisoč srebrnikov." Tedaj ga je starec prekinil in rekel: "Sprasujem se, koliko čudovitih stvari bi še ustvaril Bog, če bi imel toliko denarja kot ti."

RABÍN O PONTIFIKATU BENEDIKTA XVI.

Naslednji članek, ki je bil objavljen 18. aprila v Corriere della sera, je napisal severnoameriški rabín Jacob Neusner, eden najbolj plodovitih pisateljev, ki je napisal nad 900 knjig. Z Benediktom XVI. se dopisuje že kar nekaj let.

Nekoč sem v telovadnici rekel nekemu, ki se ni strinjal z menoj glede moštév baseballa: »Ne boš me prepričal. Sem profesor, zato imam vedno prav!« Škoda, da se je mož ujezil in ni razumel šale.

Kadar se znanstveniku in intelektualcu prizna status nezmotljivega, se zanj začnejo problemi. Znanstvenik ne potrebuje, da mu drugi priznajo nezmotljivost. Tega se sam zaveda in za to je tudi plačan. Poklic raziskovalca zahteva notranjo integriteto, razumnost in intelektualno poštenost. Lahko rečemo, da je Ratzinger v prvih petih letih papeževanja razvil vse te značilnosti, skupaj z nemalo ponižnostjo, plemenitostjo in ljubeznijo. Toda svet potrebuje še nekaj časa, da se privadi na tega papeža-znanstvenika, ki se lotiva važnih problemov brez pretiranega ozira na nepomembnosti, kadar je to mogoče.

Muslimani so spoznali, iz kakšnega testa je papež Benedikt XVI. ob njegovem globokem posegu v Ratisboni, ko je podvomil o doprinosu islama k civilizaciji. Anglikanci so spoznali tega papeža, ko je iz gole poštenosti povabil anglikansko duhovščino, naj vstopi v Katoliško Cerkev. Judje so spoznali, iz česa je narejen ta papež, ko se je Benedikt XVI. vr-

nil k liturgiji, ki nasprotuje hebrejskemu verovanju. V vseh treh kriznih vprašanjih je bil spor odpravljen tako, da so prevladali bolj sodobni vidiki: z islamom se je pomiril, z anglikanci in Judi pa je prišlo do sprave.

Toda papež-znanstvenik ni storil drugega kot, da je povedal resnico, kakor jo čuti Katoliška Cerkev: Islam na področju moralne veličine ne more tekmovati s krščanstvom, anglikanci bodo vedno dobrodošli in Jud-

je bi bili veliko bolje znotraj Cerkve. Papež Benedikt govori kakor znanstvenik in razglša krščanske resnice tako, kakor jih razglša nezmotljivi rimski škof. Znanstvenik ne more delovati drugače kakor na ta način.

Sporno vprašanje, ki v tem trenutku razburja duhove, je način, kako je kardinal Ratzinger razrešil pred leti primer nekega duhovnika, ki so ga obdolžili spolne zlorabe nekaj otrok. Krščanska ljubezen mu je narekovala odpustiti tistemu duhovniku, spokorjenemu

in skrušenemu človeku ob koncu njegovega življenja. Kardinal Ratzinger mu je prihranil ponižanja, ki bi jih terjala pravična kazen. Tako je duhovnik umrl v naročju Cerkve, Benedikt XVI. pa pokazal na resnični pomen kesanja in krščanske ljubezni.

Preteklega januarja, ko sem se srečal z rimskim škofom, sem ga vprašal, kaj namerava storiti, ko bo v približno šestih mesecih končal drugo knjigo svojega Jezusa iz Nazareta. Z nasmeškom mi je odgovoril: »Nič drugega. To je moja zadnja knjiga. Imam druge važne zadeve.« Znanstvenik, ki neha pisati knjige, ne obdrži dolgo svojega slovesa. Benedikt XVI. bi lahko dostavil: »Konec koncev sem papež.« Toda akademik, ki je v meni, mi je prišepnil: »Za kakšno ceno?« V teh petih letih se je ob papežu-znanstveniku naučil svet, kakšna je cena, ki jo plača akademik, da vzpostavlja resnico in vzdržuje lastno integriteto. Nezmotljivost ima svojo ceno.

Ljudje imajo raje politike, s katerimi se je mogoče pogajati, kakor kritične osebnosti, pripravljene na razpravljanje. To je, kar nas na splošno učijo papeži-znanstveniki. Toda od tega papeža sem se naučil še nekaj več. Resnična integriteta tega človeka in njegova sposobnost, da pove resnico vsemu človeštvu, zadeva ob izredno močne interese. Zato se morajo pripraviti muslimani, anglikanci in Judje na pogovor na najvišji ravni o razumu in pametnosti, da najdejo tako stično točko ob navzkrižjih in pridejo na jasno, kdo je na pravi strani in kdo na napačni ter kaj predpisujeta Sveto pismo in tradicija.

Po Jakobu Neusnerju,
prevedel Marjan Hribar

Svetoletno srečanje škofa Rožmana s papežem Pijem XII.

Leto 1950 je bilo Sveto leto. Takrat je papež Pij XII. proglasil za versko resnico nauk, ki uči, da je bila Marija po svoji smrti tudi s telesom vzeta v nebesa. Kot uvod v ta največji dogodek Cerkve dvajsetega stoletja je bil marijološki in marijanski kongres v Rimu. Na kongresu je bilo 30 posebnih odsekov v 16 jezikih, na katerih je govorilo nad 300 predavateljev.

Slovenska sekcija marijanskega kongresa

V eni izmed predavalnic papeškega ateneja Lateranum je tudi slovenska sekcija začela svoje delo. Preprosto predavalnico je krasila podoba naše Marije Pomagaj s slovensko

zastavo in šopkom nageljnov. Predsednik naše sekcije je bil p. dr. Anton Prešeren, DJ, generalni asistent pri generalatu Družbe Jezusove za slovanske province, tajnik je bil dr. Janez Vodopivec, profesor na papeški visoki šoli »De propaganda Fide«. Predavanja so imeli: p. Arhangel Drolc, kapucin, profesor na bogoslovju v mestu Sassari na Sardiniji; p. Hugo Bren, OFM, dekan na teološki fakulteti visoke šole »Antonianum«; cistercijan p. dr. Metod Turnšek; dr. Karel Truhlar, DJ; predavanje stolnega kanonika iz Gorice, msgr. dr. Brumata, je prebral apostolski administrator goriškega dela škofije pod Jugoslavijo msgr. dr. Franc Močnik; p. Ivan Tomažič, član družbe Sinov Marijinih; dr. J. Vodo-

pivec; salezijanec dr. Matija Šaruga in na koncu prof. dr. Maks Jezernik.

Prihod škofa dr. Gregorija Rožmana

Slovenski udeleženci so želeli, da bi ob najlepših dneh Svetega leta imeli v svoji sredi škofa dr. Gregorija Rožmana. Njihovo upanje je slonelo na dejstvu, da je mednarodni svetoletni odbor povabil vse škofe vsega sveta za tiste dni v Rim. Ljubljanski škof dr. Rožman se je Vabilu odzval in s tem izpolnil svojo srčno željo in želje nešteti Slovencev v Rimu in onih, ki so prišli za tiste lepe dni v Rim. V petek, 27. oktobra 1950, je pristal na rimskem letališču Ciampino v spremstvu znane Julija Slapšaka. Komaj se je prikazal pri vratih aviona, že mu je skupina, ki ga je čakala, pomahala v pozdrav. Pastirjev pozdrav je vse prevzel. Nasmejan, malo utrujen od dolge vožnje, se je v spremstvu nekaterih podal v mesto, kjer ga je pred generalno hišo slovenskih

Rimski Slovenci na svetovnem romanju pred baziliko sv. Petra.

šolskih sester čakala skupina v Rimu bivačih Slovencev. Pristrčen je bil pozdrav z generalnim asistentom p. A. Prešernom, dekanom Beštrom, p. Hugo Brenom, z bogoslovci iz Rus-sicum-a, medtem ko so se slovenski bogoslovci kolegija Germanicum podali že na aerodrom. Skupina šolskih sester je pozdravila škofa, najprej častita mati Hanželič, potem vse ostale sestre, nato novinke, ki so bile večinoma Korošice. Zato se je škof Rožman podrobno zanimal, odkod so. Vsa družina se je podala v kapelo pred podobo Svetogorske Marije in zapela zahvalno pesem, po njej pa je dr. Rožman podelil svoj blagoslov.

Škof dr. Gregorij Rožman izroča papežu Piju XII. Schmidtovo knjigo v nemščini: "Mlad junak novega časa, Kristusov mučenec Lojze Grozdeta iz Slovenije"

Prihod koroških beguncev

Vroča želja koroških slovenskih beguncev videti Rim v Svetem letu se je po vnetem prizadevanju msgr. dr. Jožeta Jagodica le uresničilo. Čez 100 se jih je v petek, 27. oktobra pripeljalo skupaj z okrog 25 duhovniki in msgr. dr. Jagodicem. Snidenje z njimi na glavnem kolodvoru je bilo prisrčno. Dobro razpoloženi in veseli so se podali na svoja stanovanja: deloma k salezijancem na Testacelo, deloma prav blizu sv. Petra pri trinitarcih ob cerkvi sv. Krisogona.

Škof Rožman izroči papežu Piju XII. življenjepis mučenca Lojzeta Grozdeta v nemščini

Že naslednji dan je bila določena avdiencia pri papežu. Ni bila posebna skupina samo za Slovence, marveč skupna avdiencia v baziliki sv. Petra. Zbrali so se rimski Slovenci s koroškimi skupaj in škofom Gregorijem na Trgu sv. Petra in se podali skupaj v baziliko, ki je bila že polna vernikov, ki so s petjem in molitvijo pričakovali prihoda Kristusovega namestnika. Vse jezike je bilo mogoče slišati po zvočnikih doneti po baziliki, tudi slovenska molitev in pesem je odmevala po največjem templju sveta. Posebno ganljivo je bilo, ko so po molitvi svetoletne mo-

litve v slovenščini napovedovalci v raznih jezikih po zvočnikih pozvali navzoče vernike v baziliki in na Trgu, naj se pridružijo v vroči molitvi za preganjane brate po veri onstran železne zavese in je v največji tišini molitev očenaša in zdravamarije v slovenskem jeziku združevala srca vseh narodov v vroči prošnji za nje, ki trpe zaradi vere. Slovenska Marijina pesem se je dvignila pod mogočne oboke Mihelangelove kupole. Malo čez peto uro je petje in molitev zadušilo navdušeno pozdravljanje množice sv. očeta, ki je sedeč na *sedia gestatoria* blagoslavljal in ginjen pozdravljal. Počasi se je približeval oltarju nad grobom sv. Petra, kjer je v bližini imela svoj prostor slovenska skupina. Prav mimo slovenske skupine so nesli sv. očeta in vsak ga je mogel videti od blizu.

S svojega prestola je sv. oče nagovoril zbrano množico v več jezikih, dal navodila za versko življenje, vzpodbujal h krščanskemu življenju, da bo sveto leto res rodilo svoj duhovni sad, kakor ga želi Cerkev in hoče božji Odrašenik. **Ko je našteval romarske skupine iz Avstrije, je omenjal tudi slovenske begunce, ki so v Avstriji dobili začasno streho in zatočišče. Nato pa je dvakrat pozdravil v lepi slovenščini: »Živeli Slovenci!«**

Po končanem govoru je šel k škofom, ki so zbrani pri odru čakali sv. očeta. Z vsakim se je pozdravil, zmenjal nekaj besedi, nekatere je

objel. Med prvimi je bil tudi naš škof Gregorij, s katerim se je sv. oče objel in se z njim ljubezno razgovarjal. Na koncu razgovora je Prezvizišeni poklonil sv. očetu znani Schmidtov nemško pisan življenjepis mučenca Grozdeta. Knjiga je bila lepo vezana v belo platno s papeškim grbom. Na posebnem pergamentu je škof Rožman dal sv. očetu napisano posvetilo, pisano v latinščini, ki ga v prevodu objavljamo na koncu.

Sv. oče je vzel v roke knjigo, prebral naslov in se zahvalil prevzišnemu za dar. Nato je šel dalje in se pozdravil z ostalimi škofi in prelati, tako tudi z msgr. Jagodicem in stolnim kanonikom dr. Klinarjem. Nato je spet zapustil baziliko na *sedia gestatoria* in ko so ga nesli mimo slovenske skupine, ga je ta navdušeno pozdravljala. Med petjem in klici množice se je pri izhodu obrnil po baziliki, vstal na *sedia gestatoria*, tako da so ga mogli videti vsi, in blagoslovil zbrano množico, ki je tedaj utihnila in v veliki tišini in zbranosti prejela blagoslov namestnika Kristusovega. Čudovit je bil pogled na papeža, kadar je blagoslavljal. Roke razprostrte v obliki križa, s pogledom proti nebu, kakor bi hotel klicati z vso dušo božje milosti nad vse, nato je blagoslavljal, počasi, dostojanstveno. Vsak, ki ga je opazoval pri tem opravilu, je bil ganjen do solz.

Po poročilu v DŽ 1950 priredil S.S.

**PRELJUBLJENEMU OČETU
 PIJU XII.
 SREČNO VLADAJOČEMU
 BEGUNCI SLOVENSKEGA NARODA
 OB PRILIKI JUBILEJNEGA ROMANJA
 DOŠLI V RIM
 V ZNAK SINOVSKE V DANOSTI DO NJEGA
 PONIŽNO POKLANJAJO
 KNJIGO Z NASLOVOM
 »JUNGER HELD DER NEUEN ZEIT
 DER BLUTZEUGE CHRISTI
 ALOIS GROZDE AUS SLOWENIEN«*
 ENEGA IZMED MNOŽIC NJIH,
 KI SO BILI Z MUČENIŠTVOM KRONANI
 RADI ZVESTOBE KATOLIŠKI VERI
 IN ZASE IN SVOJE
 PONIŽNO PROSIJO
 APOSTOLSKEGA BLAGOSLOVA**

* »Mlad junak novega časa, Kristusov mučenec Lojze Grozde iz Slovenije«

Marijine solze

Glasnik Kraljice miru je že poročal, da je pred petnajstimi leti v italijanskem mestecu Civitavecchia kip Medžugorske Marije solzil krvave solze. Preiskovalna komisija je ugotovila, da gre pri dogajanju v zvezi s kipom v lasti družine Gregori za pristen dogodek.

Takratni tamkajšnji škof Girolamo Grillo je o dogajanju pisal tajni dnevnik. V prvem zapisu (5.2.1995, tri dni po prvem solzenju kipa) je izrazil svojo nenaklonjenost, nasprotovanje: »Kakšna grda storija je to, da Marije vedno jokajo. Vedno se najde kak šaljivec, ki za šalo umaže svete predmete. Ubogi mi, kam smo prišli.« Tako tudi župnik Pablo Martin, ki sprejema take bedarije. »Mati dobrega sveta, prosi zame!« Dne 10.2.1995 je na inštitutu za sodno medicino poliklinike Gemelli kip pregledal prof. Fiori ter ugotovil, da ne gre za nikakršno prevaro. Škof je zato zapisal v dnevnik: »Sveta Devica, podari mi dar razločevanja.« Dne

11.2.1995 ob 23. uri je papežev državni tajnik kardinal Sodano po telefonu opozoril škofa, naj ne bo preveč skeptičen. Škof Grillo je zato zapisal: »Tudi v Vatikanu ne mislijo na nič drugega, samo televizijo gledajo!« Kip so shranili na škofiji, kjer so se odtlej dvigali

valovi 'čudovitega vonja'. Škof je obupano zapisal v dnevnik: »Ničesar več ne razumem!« Kardinal Sodano je ponovno telefoniral 23.2.1995; v papeževem imenu se je škofu zahvalil, da ni vnaprej izključil nadnaravnega posega. Škof se v dnevniku vprašuje o vlogi papeža Janeza Pavla II: »Ali morda ve za kako skrivnost? Ali pa se je tudi papežu zmešalo?« Dne 27.2.1995 so ugotovili, da kri Marijinih krvavih solz ni kri ženske, ampak gre za moško kri. Grillo začne omahovati: »Mar ne gre potemtakem za kri Jezusa Kristusa?« Dne 1. marca 1995 se Grillo sreča s prefektom kongregacije za nauk vere Ratzingerjem, 13.3. pa z eksorcistom Gabrielom Amorthom. Ta mu pove, da mu je njegova duhovna hči, neka florentinska bolničarka, pred meseci na podlagi notranjih nagovorov, ki jih je prejela, napovedala krvavenje Marijinega kipa v Civitavecchii; to, da je povezano z napovedmi hudih dogodkov v Italiji. Da bi se ti hudi dogodki preprečili, se je bolničarka izročila Bogu kot duša žrtev in je zatem hudo zbolela. Dne 15. marca 1995 je škof v svoji rezidenci v družbi svoje sestre, njenega moža in njenega sina ter dveh romunskih redovnic pred kipcem - ta je bil položen v košarico, ki jo je škof držal v rokah - tiho molil in prepievali so *Salve regina*. Škof v dnevniku: »Čez kakšen trenutek me svak sune s komolcem, odprem na pol zaprte oči in zagledam, kako iz desnega očesa polzi kri, tanka kot las. Solza je tekla navzdol, in preden se je zaustavila na licu, se je spremenila v nekakšen biserček rubina.« Grillo je postal bel kot sneg. Sestra je poklicala na pomoč. Iz bolnišnice je prihitel primarij kardiolog; pri škofu je ugotovil šok, na kipu pa »novo, še svežo krvavo solzo«. Naslednji dnevi so bili za škofa dnevi trpljenja. Sodišče mu je začasno odvzelo kip. Škof: »Zveni kar neverjetno: Marija je v ječi. Od tistega trenutka se je za podpisane začela dolga pot neverjetnega trpljenja.« Sredi aprila 1995 je bila oblikovana preiskovalna komisija, v kateri sta bila med teologi tudi mariologa

René Laurentin in Stefano De Flores. Škof 17.4.: »Nihče me ne bo nikoli prisilil, da bi zanikal. Pa naj stane, kar hoče, pa čeprav moje osebno dostojanstvo. Tu gre za resnico, a resnico je treba vedno braniti, tudi za ceno lastnega življenja ... To, kar je največ vredno, je odgovarjati Bogu, svoji vesti in Cerkvi.« In čez nekaj dni: »Kardinal Sodano mi je jasno dejal, da sta papež in kardinal Ratzinger z menoj.« Dne 25. maja 1995 se italijanski škofje srečajo s papežem Janezom Pavlom II. Ta vpraša, ali Marija še vedno joče, a Grillo nekaj mečka, nato pravi papež: »Ah, vi in drugi italijanski škofje imate trde glave in vedno vas muči dvom!«

Grillo 9.6.1995 o nepozabnem dnevu: »Bil sem povabljen na večerjo k svetemu očetu, ki je hotel, da prinesem s seboj Marijin kipec. Začel je govoriti o pomenu tega

Škof Girolamo Grillo

joka. Večkrat je navedel teologa von Balthasarja. Molila sva pred kipcem in sveti oče je položil Mariji na glavo zlato krono, na roko pa

rožni venec. Je to Petrov pečat na ta dogodek? Odtlej pričakujem veliko milosti: spreobrnjenja, duševne in telesne ozdravitve, predvsem pa veliko prebujenje vere. Papež mi je naročil, naj o tem molčim, in dodal: 'Nekega dne pa boste o tem spregovorili svetu' ter: 'Vse izročiva v Ratzingerjeve roke' ... » Dne 10. junija 1995 se je kipec ob navzočnosti tisočev vernikov vrnil v župnijo. Škof je ob tem dogodku v svoj dnevnik zapisal: »Silno sem bil ganjen, ko sem Marijin kipec zaprl v relikviarij, pripravljen za ta namen. Bilo je, kot da so me oropali nečesa nadvse dragocenega. In zdaj se bo moralo nekaj spremeniti v mojem življenju, predvsem kar se tiče napora, da bi vedno gledal proti Nebu. Vsako stvar izročam tebi, o nebeška Mamica. Amen!«

Iz revije Glasnik Kraljice miru

Marijina sporočila miru za svet

Vsakoletno srečanje vidkinje Mirjane z nebeško Gospo 18. marca.

Vidkinji Mirjani Dragičević-Soldo se je Kraljica miru redno prikazovala leto in pol, od začetka do božiča 1982. Na zadnjem od teh videnj ji je zaupala deseto skrivnost in ji rekla, da se ji bo prikazala vsako leto 18. marca. Tako je tudi bilo v vseh teh letih. Letos se ji je nebeška Gospa prikazala ob »Plavem križu«, kjer se je v pričakovanju zbralo več tisoč romarjev v molitvi rožnega venca. Videnje se je pričelo ob 13.50 in je trajalo štiri minute. Devica Marija je bila vesela in je blagoslovila vse navzoče. Dala je naslednje sporočilo:

»Dragi otroci! Danes vas kličem, da ljubite z vsem svojim srcem in z vso svojo dušo. Molite za dar lju-

Kardinal Camillo Ruini, predsednik za mednarodno komisijo za proučitev medžugorskih dogodkov, z papežem Benediktom XVI.

bezni. Kajti ko duša ljubi, kliče k sebi mojega Sina. Moj Sin ne odbija tistih, ki ga kličejo in ki želijo živeti z njim. Molite za tiste, ki ne dojemajo

ljubezni, ki ne razumejo, kaj pomeni ljubiti. Molite, da bi jim bil Bog Oče, ne sodnik. Otroci moji bodite mi apostoli, bodite moja reka ljubezni. Potrebujem vas. Hvala vam.«

Kongregacija za nauk vere je imenovala novo mednarodno komisijo za proučitev medžugorskih dogodkov. Njen predsednik je kardinal Camillo Ruini, nekdanji svetovalec papeža Janeza Pavla II. Komisija ima 20 članov, kardinalov, škofov in strokovnjakov. Nadškof Alessandro D'Errico, apostolski nuncij v Bosni in Hercegovini, je o tem osebno obvestil bosensko-hercegovsko škofovsko konferenco in ob tem izrazil svoje prepričanje, da je to obdobje za Hercegovino obdobje posebne milosti. Provincial hercegovske frančiškanske province p. Ivan Sesar je izjavil, da je pripravljen na vsakršno

sodelovanje. V Medžugorju ni nič skrivnega. Vse, kar se dogaja, je dostopno javnosti. Vsakdo, ki se zanima za medžugorske dogodke, se lahko

Msgr. VINKO BOKALIČ IGLIČ - tretji 'slovenski' škof v Argentini

osebno prepriča o vsem, kar se dogaja. Frančiškani so pripravljene dati komisiji vse informacije, ki jih bo želela imeti. Rimski dopisnik za *Večerni list*, iz katerega povzemamo to informacijo, poroča tudi o možni razdelitvi mostarsko-duvanjske škofije na dve. Če bo Medžugorje izvzeto iz mostarske škofije, bi to zmanjšalo napetost med škofom in frančiškani in olajšal delo komisije.

Kardinal Schönborn o razlogu za svoj obisk v Medžugorju

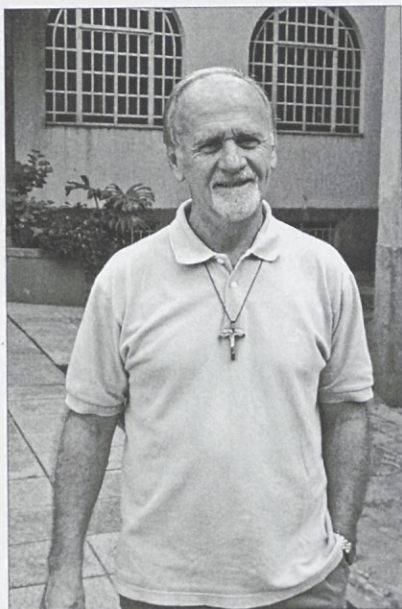
Obisk dunajskega kardinala dr. Christoph Schönborna v Medžugorju je sprožil med opazovalci in novinarji številna vprašanja. Na kratko povzemamo kardinalov odgovor nanje. – Res je uradna Cerkev do medžugorskih dogodkov zadržana, a ljudje niso zadržani. Tok romarjev, ki se zliva v Medžugorje z vsega sveta, ne preneha, čeprav se mnogi sprašujejo, kaj je sploh mogoče človeku tu doživeti? Revno in skopo pokrajino brez turističnih atrakcij, a ne samo to. Predvsem veliko molitve, neštete spovedi, spreobrnjenja, spravo. Mir med ljudmi in z Bogom, mir v svojem srcu. Poseben fenomen so mladi, ki trumoma prihajajo sem. In če vprašate, po kaj sem prišel jaz, odgovarja kardinal: »Prišel sem, da bi našel čas za molitev in nekaj čisto preprostega: bližino Gospe, kakor domačini tu imenujejo Marijo, Jezusovo mater. Ona je tudi moja Mati.«

Statistika za leto 2009

V preteklem letu 2009 je bilo v Medžugorju podeljenih 1.378.600 svetih obhajil, somaševalo je 33.302 duhovnikov.

Kot zanimivost omenjamo, da je bilo med številnimi romanji iz Slovenije konec novembra lani organizirano tudi prvo romanje slovenskih Romov v Medžugorje. Romanje je organizirala Janja Horvat iz Pušče pri Murski Soboti in je trajalo do 3. decembra.

Iz revije *Glasnik Kraljice miru*

Slovenski begunci, ki smo se naselili v Argentini, potem ko je naša domovina po odločitvi »velikih treh« padla za železno zaveso, smo v duhovniškem letu prejeli nov dar: dvema škofoma, ki sta tu domačina, Andreju Stanovniku, kapucinu, nadškofu v mestu Corrientes, ter Lojzetu Urbanču, škofu v mestu Catamarca, se je pridružil še lazarist Vinko Bokalič Iglíč, ki ga je papež Benedikt XVI. 15. marca imenoval za pomožnega škofa argentinskega glavnega mesta, Buenos Airesa. Informativne agencije in argentinski mediji so predstavili novega škofa kot sina slovenskih staršev. Msgr. Bokalič je prejel škofovsko posvečenje v soboto, 29. maja. Posvetil ga je kardinal Jorge Bergoglio SJ, nadškof v Buenos Airesu, s so-posvečevalcema, ki sta bila msgr. Andrej Stanovnik OFM in mons. Mario Poli, škof v mestu Santa Rosa.

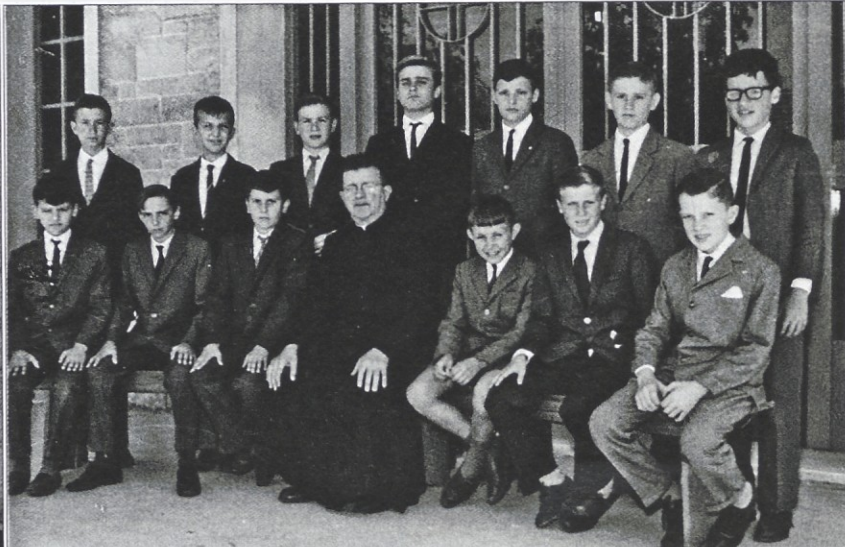
Odkod so Vaši starši, kdaj so prišli v Argentino?

Oče Vinko je bil doma iz župnije Mengeš, mama Pavla Iglíč pa iz Prevoj, župnija Brdo pri Lukovici. Oba sta se leta 1945 umaknila pred komunističnimi revolucionarji na Koroško. Moj oče je bil doma kmet, ni bil domobranec, pa so ga hoteli partizani kljub temu večkrat 'likvidirati'. Bil je načeln katoliški fant in deset let najboljši sodelavec takratnega kaplana v Mengšu, Antona Oreharja, v Prosvetnem domu in kot tak odklanjal komunistično propagando. Zaradi tega pa tudi zaradi lepe kmetije, opremljene z najboljšimi stroji, so ga rdeči proglasili za 'izdajalca'. Že med vojno je bil večkrat v takšni nevarnosti za življenje, da se je moral za krajši čas umakniti na Koroško. Zato je maja 1945 dobro vedel, da ne sme čakati novih okupatorjev: z drugimi tisoči beguncev, med katerimi je bila tudi Pavla Iglíč, pozneje moja mama, se je ponovno umaknil na Koroško. Oba sta bila tri leta in več v begunskih taboriščih v Avstriji, se tam spoznala in se v Spittalu ob Dravi leta 1948 poročila. Iz tega taborišča sta se izselila v Argentino, kamor sta prišla z ladjo februarja 1949. Kot večina beguncev, sta prišla brez vsega: ne samo brez imetja, ampak tudi brez znanja tukajšnjega jezika. V nepoznani deželi sta morala začeti iz nič.

Kako sta se znašla?

Tukajšnje oblasti so jima nudile dva tedna zastoj hrano in stanovanje v tako imenovanem 'Inmigrantskem hotelu'. Oče je moral v tem roku poiskati zaposlitev in stanovanje. Pri tem iskanju so našim ljudem pomagali tisti rojaki, ki so prišli pred njimi v deželo. Med temi dobrotniki sta izstopala zlasti dva duhovnika:

Levo: Družina Bokalič pred hišo v Lanusu
Desno: Gojenci Baragovega misijonišča l. 1966
v Slovenski vasi, med njimi Vinko Bokalič
Spodaj: Vinko Bokalič z očetom

naselja. Prve letnike srednje šole smo obiskovali v Baragovem misijonišču, v naši Slovenski vasi v Lanusu, zadnja dva letnika smo dovršili pa v argentinskem, precej oddaljenem lazaristovskem zavodu in zato kot notranji gojenci. Vsi štirje fantje smo hodili v privatno šolo, čeprav ni bila zastoj.

Hočete reči, da sta starša skušala dati otrokom najboljše, kljub pomanjkanju?

Tako je.

Ali je Bog nagradil to njuno žrtev?

Mislím, da je. Sestra Mimi je danes podravnateljica kolegija Maria Reina v Slovenski vasi v Lanusu, brat Janez je inženir, poročen, z družino, brat Jože je lazarist, kot jaz, in župnik v fari Maria Reina, brat Miha je knjigovodja, poročen in z družino.

Omenili ste Slovensko vas. Kdaj je nastala?

Njen začetek sega v leto 1949, ko mene še ni bilo. Zato bom odgovarjal s pomočjo knjige, ki je izšla ob 50-letnici delovanja lazaristov v Slovenski vasi.

Slovenska vas spada pod občino Lanús. Pred 60 leti je bila tu še nenaseljena ravnina, pampa, sem pa tja kake samotne kolibe, med katerimi so se pasli konji in krave. Danes je gosto naseljeno in zgleddno urejeno predmestno naselje z vsemi pridobitvami civilizacije in vso potrebno infrastrukturo.

Kdo je njen pobudnik in ustanovitelj?

V tistem času je deloval neda-leč od tega naselja prej omenjeni izseljenski duhovnik Janez Hladnik, ki ga je poslal škof Gregorij Rožman v Argentino že pred drugo svetovno vojno. On je bil tisti zaslužni pobudnik, ki je pri takratnem predsedniku Argentine, generalu Peronu, dosegel, da so se slovenski begunci mogli množično vseliti v Argentino, ne glede na starost, stan in zdravstveno stanje. Hladnik je vedel, da begunci prihajajo brez vsakih gmo-tnih sredstev. Čutil se je odgovor-nega, da se zanje zavzame, da jim omogoči skromno začetno naseli-tev v novi domovini. Dobil je priložnost, da je v bližini kapele sv. Jožefa, kjer je deloval med domači-

gospod Janez Hladnik in lazarist Ladislav Lenček. Prav gospod Lenček je priskrbel našemu očetu prvo zaposlitev in stanovanje v Buenos Airesu.

Ali ste bili vi edinec v Vaši družini?

Ne. Pri nas je bilo pet otrok. Imam še sestro in tri brate. Dva sta starejša od mene, dva mlajša, jaz pa na sredi.

Kako je mogel oče, begunec in inmigrant, brez lastne strehe, preživljati tolikšno družino?

Za ata in mamo so bila prva leta težka. Saj je bilo treba zaslužiti ne samo za hrano, ampak tudi za hišo in za naše šolanje. Oče je hotel priti čim prej do lastne strehe. Ker pa je bil doma kmet, mu v Argentini pri iskanju službe to ni nič pomagalo, zato se je moral oprijeti zanj novega, zidarskega dela. Prva leta je vstajal ob štirih zjutraj, da je bil ob osmih na delu. Več let mu je morala pomagati pri vzdrževanju družine z delom na domu tudi mama.

Kam ste hodili otroci v šolo?

V šolo smo hodili v faro sv. Jožefa, kilometer oddaljeno od naše hiše. Farno šolo so že takrat vodile slovenske šolske sestre, ki jih je povabil gospod Hladnik v faro argentinskega revnega

ni, kupil na dražbi večje zemljišče, kjer bi si njegovi rojaki mogli omisliti gradbene parcele za njim dosegljivo ceno. To je bilo leta 1949, ko je škof dr. Gregorij Rožman, ob svojem prvem obisku v Argentini, blagoslovil to zemljišče.

Tako so se pričeli nekateri slovenski begunci naseljevati v tem kraju in ustvarjati to prvo in največje skupno slovensko naselje v Argentini. Danes šteje okrog 140 hiš slovenskih lastnikov, kjer živi približno 350 rojakov iz okrog 120 družin. To je Villa Eslovena, Slovenska vas v Lanusu, moja rojstna vas, kjer stoji naša hiša.

Kdaj in zakaj ste se odločili za duhovniški poklic?

Odločil sem se proti koncu srednje šole. Na mojo odločitev je vplivalo družinsko vzdušje, verjetno tudi vaša velikodušnost med sosedi v Slovenski vasi, ko so drug drugemu pomagali pri gradnji hiš pa tudi cerkve in prosvetnega doma. Zadnjo besedo so imeli, brez dvoma, lazaristi, ki so vodili našo faro in Baragovo misijonišče.

Leta 1970 ste vstopili v semenišče Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega, leta 1978 pa bili posvečeni v duhovnika. Kje ste vršili svoj apostolat?

Na začetku sem bil odgovoren za mladinsko pastoralo in duhovniške poklice. Od 1983 do 1986 sem bil vzgojitelj in nato ekonom v lazaristovskem semenišču v San Miguelu (provinca Buenos Aires). Od 1987 do 1990 sem bil predstojnik te vzgojne ustanove, od 1991 do 1993 sem bil župnik Marijinega svetišča Čudodelne svetinje v Buenos Airesu. Od 1994 do 1997 sem bil misijonar v prelaturi Dean Funes (provinca Cordoba) in od 1997

do 2000 ponovno predstojnik semenišča v San Miguelu. Od 2000 do 2003 sem bil misijonar in župnik v Goya (provinca Corrientes). Od 2003 do 1. decembra 2009 sem bil vizitator Argentinske province. Lansko leto sem bil kot vizitator zadolžen za vodenje proslav ob 150-letnici prihoda prvih lazaristov v Argentino.

Lazaristi ste zgodovinsko povezani z narodno baziliko v Lujanu, tem največjim romarskim krajem v Argentini. V tem marijanskem svetišču je bil zadnja leta za župnega

in lazarist je začel z gradnjo mogočne cerkve, ki so jo potem dogradili drugi, kajti on je po devetih letih umrl. To, v gotškem stilu zidano cerkev so namreč gradili dolgih osemindeset let, brez državne pomoči!

Trideset let kasneje so lazaristi dogradili drugo Marijino svetišče v argentinski metropoli – cerkev Čudodelne svetinje.

V tej lepi cerkvi sem prejel zakrament mašniškega posvečenja, v njej bom tudi posvečen v škofa, če Bog da. Na tej mestni fari sem bil dve leti župnik, zato me vežejo nanjo lepi spomini.

Vsakega 27. v mesecu priroma v to cerkev ogromno ljudi iz vseh koncev Buenos Airesa, da je polna od 7. zjutraj do 10. ure zvečer. Čez dan je več maš in spovedovanje. Druge dni v mesecu pa poteka življenjske podobno, kot v drugih buenosaireskih farah: katekizem, karitativne in misijonske skupine,

mladinske, zakonske skupine, liturgični krožek, Katoliška akcija, ministranti in še kaj. Imamo tudi kolegij z več kot tisoč učenci. Vsak dan od ponedeljka do petka dobi pri nas sto revežev večerjo, ki jim strežejo prostovoljci.

Leta 2006 je izšla že prej omenjena knjiga, zgoščen prikaz dela majhne skupine lazaristov-pionirjev v Slovenski vasi.

Leta 1956 so se naselili v tem kraju duhovniki: Ladislav Lenček, Janez Petek in France Buh ter redovni brat Janez Grabnar. Za Božič 1956 so imeli prvo slovensko mašo in od takrat se v naši vasi skozi 54 let dnevno darujejo slovenske maše.

Družina Bokalič na novi maši bratov Vinkota in Jožeta leta 1978

upravitelja tudi slovenski lazarist Ivan Likozar, ki je nedavno umrl. Sem hodimo Slovenci že desetletja enkrat na leto na skupna romanja.

Res je, leta 1872 je izročila buenosaireska škofija lazaristom v oskrbo ta romarski kraj. Takrat je bila v Lujanu še stara, manjša cerkev. V tistem času je prišel iz Francije lazarist, ki se je udeležil prvega uradnega romanja v Lujan in videl, da je cerkev premajhna za takšno množico romarjev. Še preden je bil tu nastavljen za župnika, je že mislil na načrte za večjo cerkev. Ko jih je predstavil, je mnoge navdušil, nekateri so pa imeli njegovo zahtevno zamisel za neuresničljivo norost. Buenosaireski škof ga je kljub vsemu podprl

Svetišče *Medalla Milagrosa* ob parku Chacabuco v Buenos Airesu

Nato so kupili zemljišče in pričeli razvijati svojo duhovno postojanko, Baragovo misijonišče, podobno misijonišču Groblje pri Domžalah.

Leta 1957 se je pričela zidava stavbe, ki je danes župnišče. Isto leto so se postavili temelji cerkve Marije Kraljice in se pričela zidava. Škof dr. Gregorij Rožman je ob svojem drugem obisku Slovencev v Argentini prišel tudi med rojake v Lanusu ter blagoslovil temeljni kamen cerkve in delovanje slovenskih lazaristov. Pri gradnji cerkve je sodelovala skoraj vsa Slovenska vas, zlasti mladina. Cerkev Marije Kraljice je prva slovenska cerkev v Južni Ameriki. Posvečena je bila 15. novembra 1959. Posvetil naj bi jo škof Rožman, pa je malo prej zbolel in dan po blagoslovitvi umrl.

Kdaj so začeli graditi šolo?

Farna šola je začela leta 1963 s 60 učenci, leta 1973, ko je vikarija Marije Kraljice postala župnija in je delokrog Baragovega misijonišča presegel zavzetost za Slovence, jih

je bilo že 1000. Danes jih je okrog 2000, katere poučuje 180 učiteljev oziroma profesorjev. Pod farno šolo razumemo vrtec, osnovno šolo ter moderno opremljeno srednjo trgovsko in tehnično šolo. Gojenci šole Marije Kraljice imajo na razpolago poleg dvorane tudi eno veliko in dve manjši telovadnici ter kopalni bazen.

Največ zaslug za ustvaritev in vodstvo tega kompleksa ima lazarist Janez Petek. Šola Marije Kraljice je poznana v južnem predelu Velikega Buenos Airesa kot ena najboljših po svoji kvaliteti, disciplini in resnosti.

Nekoč je bil znan tudi Misijonski zavod v Lanusu

V letih 1967-1968 so zgradili lazaristi Misijonski zavod za vzgojo misijonskih poklicev, ki je mogel sprejeti do 50 gojencev. Iz njihovih vrst je izšlo 14 duhovnikov, med njimi že omenjeni mons. Andrej Stanovnik OFM, nadškof v mestu Corrientes, pa tudi vsem znani misijonar na Madagaskarju, Peter Opeka. Vodstvo in vzgoja gojencev, ki so se poleg drugega tudi

izpopolnjevali v petih jezikih, je bila v rokah prefekta, lazarista Franca Sodje. On je prav za to prišel iz Kanade in se po 16 letih vrnil.

Lazaristi so prišli v Slovenski vasi tudi do lastne tiskarne

Tradicija Grobelj pri Domžalah se je nadaljevala v Argentini z urejanjem in tiskanjem revije *Katoliški misijoni*, ki so izhajali do leta 1987, in pa slovenskih knjig, predvsem za Slovensko kulturno akcijo. Duša tega delovanja je bil lazarist Ladislav Lenček. Svojo lastno tiskarno v Slovenski vasi so zgradili lazaristi leta 1977.

Kaj pa Pristava v Glewu?

Baragovo misijonišče je kupilo leta 1991 zemljišče v okraju Glew, oddaljeno 10 kilometrov od Slovenske vasi, z namenom, da bi postalo duhovno-športno središče, ki bi služilo predvsem družinam iz fare in kolegija Marije Kraljice. Znano je, da enkrat na leto prihajajo na izlet v Glew tudi otroci vseh slovenskih sobotnih tečajev iz Buenos Airesa in okoliških mest, da

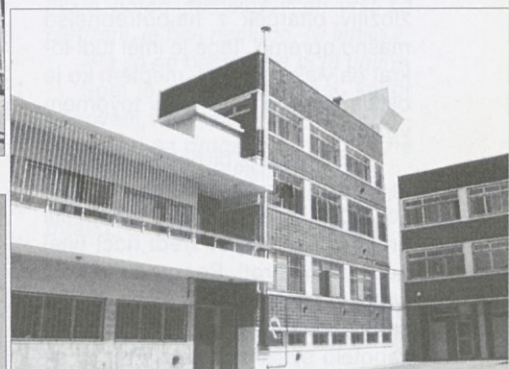

Cerkev Marije Kraljice danes; levo Dom sv. Vincencija, desno župnišče

Dom sv. Vincencija, zunanost in glavni vhod

Pogled s šolskega dvorišča na tehnično šolo

Šola Marije Kraljice danes

Pogled na dvorišče otroškega vrtca

skupaj preživijo dan pri igrah in se zabavajo v božji naravi.

In končno - Dom sv. Vincencija?

Kot biser vsega delovanja lazaristov v Slovenski vasi v Lanusu je zavetišče za ostarele rojake, Dom sv. Vincencija. Gradnja se je pričela leta 1976, blagoslovitev prostorov pa je bila leta 1980. Stavba more sprejeti do 45 oskrbovancev. Zavetišče je vedno polno.

Stavil sem vam vprašanja, da ste povedali, odkod izhajate;

govorili o vaši družini, o vaši rojstni Slovenski vasi in o slovenskih duhovnikih, ki so dali zlat pečat temu kraju. Iz tega kraja ste vsi trije argentinski škofje slovenskega rodu, kakšno razlago imate za to?

Nimam razlage. Menim pa, da je duhovno vzdušje v družinah v Slovenski vasi ter vzgoja in zgled slovenskih duhovnikov lazaristov, predvsem Franca Sodje, pripomoglo, da je precejšnje število fantov iz Slovenske vasi in gojencev Misijonskega zavoda sprejelo duhovni poklic. Sicer

pa so slovenski duhovniki (v Argentino jih je prišlo okoli 70!) in duhovniki slovenskih staršev v Argentini cenjeni kot duhovni voditelji, graditelji cerkva, šol in kolegijev.

Kdor bo bral ta pogovor, bo uvidel, da general Peron ni naredil uslugo samo Slovencem, ampak tudi Argentini, ko je dovolil vselitev do 10.000 slovenskih beguncev v Argentino!

Pogovarjal se je Stane Snoj

Fotografije: Družinski album - Stane Snoj - knjiga Ob 50-letnici delovanja lazaristov v Slovenski vasi

DUHOVNIK MARJAN

Zbral in zapisal MARKO KREMŽAR (12)

Po Družini

Kljub temu se je ob svojem drugem prihodu v Srbijo znašel Marjan na beograjskem kolodvoru brez sleherne prtljage.

Ker potujočemu kaplanu v Srbiji ni bilo treba skrivati, da je duhovnik, je nosil seboj v majhnem kovčku zložljiv oltarček z najpotrebnejšo mašno opremo. Tega je imel tudi tokrat na vlaku pri sebi, medtem ko je ostala prtljaga potovala v tovornem vozu.

V kupeju, ki je bil nabito poln ljudi in prtljage, je bila vožnja vse prej kot prijetna. Ko je vlak že zapustil hrvaško ozemlje in sredi noči hitel po ravnini proti Beogradu, se je kaplanu Marjanu, ki so ga stiskali na sedežu zaspani in utrujeni sopotniki, zahotelo svežega zraka. Prerinil se je po hodniku, ki je bil ves založen s potniki in njihovo prtljago do vrat in se ustavil na ploščadi med dvema vozovoma. Noč je bila lepa in hladen veter, ki ga je povzročala brzina, mu je prijal. Naslonil se je ob vratih na steno vagona in gledal zvezdno nebo nad pokrajino, zavito v nočno črnino.

Nenadoma je enakomerni ropot vlaka presekal strašen tresk. Vlak je zavozil na mino. Vse okrog mladega duhovnika je kakor podivjalo. Vagon se je sredi teka dvignil in nagnil, vse okrog je pokalo, škripalo, se lomilo, ljudje so kričali, njega pa je zalet iztirjenega vlaka vrgel, da je zletel po zraku in se znašel na zemlji, nedaleč od proge, ko so se vagoni še prevračali in kopicili za prevrnjeno lokomotivo.

Potem je bilo naenkrat vse tiho. Marjan se je pobral in opazil, da leve roke ne more premakniti. Počasi je začutil bolečino. Zavedel se je, da je sicer ranjen, a to je bila le roka. Ko je tako stal še ves pretresen od padca, je zaslišal nedaleč od sebe prvo stokanje. Predno je sredi teme lahko ugotovil od kod prihaja glas, se je pričelo oglašati stokanje in ječanje od vseh strani, nato pa tudi klici na pomoč.

Marjan Kremžar

Od razbitega vlaka so se opotekale prve postave, Marjan pa se je pričel sklanjati k ranjencem, ki jih je odkrival na vsakem koraku. Zavedel se je, da bi jim kot duhovnik moral nuditi duhovno pomoč, a sredi zmede in vpitja je bilo to nemogoče. Zravnal se je in z zdravo roko podelil nad goro razbitin vesoljno odvezo. Ko je kasneje pravil domačim o tem dogodku, je zamišljen dejal, da je takrat občutil svojo človeško nemoč pa tudi zaupanje v neizmerno božje usmiljenje. Potem je stopil k ostankom vlaka, da bi pomagal preživelim zlesti iz pasti zvitega železja in raztreščenega lesa.

Proti jutru je prišel rešilni vlak. Pobral je preživele, tudi lažje ranjene potnike in jih odpeljal na glavno beograjsko postajo. Marjan je vedel, da se je rešil po božji volji. Če ne bi zapustil kupeja nekaj minut pred nesrečo, bi ležal zdaj mrtev skupaj s svojimi sopotniki.

Roko so mu za silo obvezali in ga ni preveč skrbela. Huje se mu je zdelo, da se je znašel v Srbiji brez vsega. Vsa prtljaga z darili in pomočjo je bila izgubljena, prav tako pa tudi njegova aktovka in mali kovček s zasilnim oltarjem in liturgičnimi potrebščinami.

Ali ima v takih okoliščinah sploh smisel nadaljevati pot? Jasno, da bo njegova prva pot, kot vedno, na beograjsko škofijo. Tam mu bodo dobili kakega zdravnika, da mu uredi roko, potem pa ga bodo vprašali, kaj namerava? Najbolj pametno bi bilo iti nazaj, domov v Ljubljano. Tako zamišljen je stopal proti izhodu postaje, ko zapazi ob nekem stebru prislone majhen črn kovček. Bil je podoben njegovemu, ki je ostal nekje med razbitinami vlaka, sredi banaškega polja. Sklonil se je in si ga ogledal od blizu. Potem ga je vzel v roke, odprl in pred njim je bil nepoškodovan njegov prenosni oltar. Kovček je ob nesreči očitvidno vrglo iz vlaka, nekdo ga je pobral in vzel seboj, ko pa ga je odprl in videl, da v njem ni ničesar, kar bi imelo tržno vrednost, ga je pustil ob stebru na postaji. Marjan je videl v tem božji namig. Njegova naloga je bila, da kot duhovnik nosi vernikom v prvi vrsti duhovno pomoč, pa četudi praznih rok.

Ko so ga v Beogradu na nadškofiji za silo pozdravili, je odšel naprej v Kruševac, na svojo redno apostolsko pot. Roka ga je kmalu prenehala boleti, a od takrat je ni mogel več stegniti.

Del zime 1942 je prebil kaplan Marjan v trnovskem župnišču, medtem ko je pripravljal svojo tretjo pot v Srbijo. Morda je bilo zaradi prestane nesreče na zadnjem potovanju, da je pričel razmišljati, če ima smisel vračati se v Ljubljano in če ne bi bilo pametneje ostati med svojimi novimi verniki, do konca vojne. Verjetno se je glede tega posvetoval s škofom Rožmanom, a prav tako verjetno je, da je ta prepustil odločitev njemu. Kdo bi mogel poznati tamkajšnje razmere bolje od njega, pa tudi presoditi, koliko je njegovo delovanje potrebno in koliko je tvegano. Vsekakor je bil Marjan mnenja, da je za vernike v Trnovem boljše preskrbljeno kot za rojake v Srbiji. Sklenil je, da odide čimprej ponovno na pot, več pa o svojih načrtih ni govoril.

Nekega zimskega večera, ko je sedel v svoji sobi v trnovskem župnišču sredi živahnega pogovora z laičnima prijateljskima iz visokošol-

skih let, je kaplan Kremžar izkusil, da je medtem tudi Ljubljana postala nevarno mesto.

Tistega večera je bil Marjan edini duhovnik v župnišču, vsi drugi so bili po svojih opravkih. Spodaj v kuhinji je kuharica pripravljala večerjo, Marjan pa je v prvem nadstropju, v kratkem premoru med pogovorom, prijateljema razkazoval svoje ribice. Kljub njegovi pogosti odsotnosti, so mu jih kolegi oskrbovali v treh akvarijih, ki so bili edini okras razmeroma velike sobe. Čeprav je bilo zunaj hladno, je Marjan v svoji sobi pridno kuril pečko in tako so vsi trije, duhovnik in laika, stali okrog akvarijev v srajcah.

Nenadoma se odpro vrata in v sobo stopi mlad moški s pištolo v roki. To so bili časi, ko so komunistični atentatorji vse pogosteje stregli po življenju idejnim nasprotnikom, tako v mestu kot na deželi. Fantje okrog akvarijev so vedeli, da ne gre za priložnostni obisk. Presenečenje, ki jih je sprva otrpnilo, je trajalo malo časa. Prijatelja sta kot bi trenil izginila za vrati majhne kopalnice v kotu, kaplan, ki je bil bližje vrat, pa je skočil na moža s pištolo. Ta je bil očitvidno tudi presenečen in ni tako ustrelil, ker je našel v sobi namesto enega duhovnika tri skoraj enako napravljene fante. Marjan ni bil močne postave, a ker se je v neznanca zaletel, ga je podrl na tla.

Napadalec, kateremu je orožje pri tem padlo iz rok, se je hitro pobral in ušel, Marjan pa je prepričal prijatelja za vrati kopalnice, da je nevarnost minila. Potem je pobral pištolo, ki je ležala na tleh in jo smeje kazal, češ: »Naš vojni plen!« Takrat so se šele zavedli, zakaj so jo tako poceni odnesli. Napadalec ni streljal, ker se mu je naboj v pištoli zaskočil. Morda je mož v razburjenju slabo repetiral, ali karkoli že, videli so, da je bil naboj rahlo zmečkan. Vsi znanci in domači so imeli kasneje priložnost videti ta naboj, ki je bil za duhovnika Marjana znak Marijinega varstva.

Ko so šli nato prijatelji v pritličje, so našli v kuhinji kuharico, ki se je ravno reševala vezi. Povedala je, da sta bila napadalca dva. Eden je ostal pri njej v kuhinji, drugi pa je odšel iskat kaplana. Potem je videla le, ka-

ko sta kmalu oba naglo izginila na cesto. Seveda je bilo treba o napadu obvestiti policijo. Prišli so italijanski karabinjeri, mlad podčastnik z dvema spremljevalcema, naredili so zapisnik, vzeli napadalčevo pištolo, svetovali, naj drugič vrata bolje zapirajo in odšli. Od vsega dogodka je ostal kot znamenje in dokaz le zmečkan patron na Marjanovi pisalni mizi.

Naslednje poročilo Marije Stanovnik iz Ljubljane, objavljeno med pismi bralcev v Družini dne 22. februarja leta 2004, dodatno osvetljuje Marjanovo medvojno duhovniško delo v Srbiji:

»Leta 1941 sem bila kot otrok s starši izseljena iz Maribora v Kruševac. Spominjam se tistih časov in vem, da smo hodili k maši v Kruševac, ko je nekajkrat prišel neki duhovnik iz Ljubljane. Njegovega imena se ne spomnim, vendar domnevam, da je bil to gospod Kremžar. Iz takratnih pripovedovanj se spominjam, da je bil ta gospod nekje v Srbiji ubit od četnikov ali partizanov...«

Gospa Stanovnik je priložila pismu tudi fotografije iz tistih dni, od katerih je ena objavljena v Družini. Na njej je videti, kako Marjan Kremžar v mašnem plašču obhaja skupino otrok, prvoobhajancev.

Župnik Lavrih pove v že omenjenem pismu, kako so gledali na Marjanovo delovanje v Srbiji v tistem času njegovi sobratje: *»Šel je v Srbijo iskat slovenske duše. Spet smo slišali o njem vse sorte vragolije, kako je bil Marjan iznajdljiv, samo, da je prišel do slovenskih beguncev (izgnancev) in jim prinesel tolažbe. Pri svojem misijonskem delu je Marjan izgubil svoje življenje..., kot mučenec za Kristusa. Tako gledam jaz nanj in se mu priporočam v svojih molitvah.«*

Bilo je nekaj dni pred Marjanovim odhodom. Prišel je pozdravit domače. Ni bilo uradno slovo, a čas ločitve se je bližal. Čeprav ni bila navada, da bi starejši sin, odkar je bil duhovnik, prihajal sredi tedna domov večerjat, je tistikrat naredil izjemo.

Očeta še ni bilo iz službe, mama je bila v kuhinji, brat France je bil že nekaj časa pri Vaških stražah, vojna je bila in revolucija. Marjan je

sedel z najmlajšim bratom Markom v podstrešni sobici. Sama sta bila. Mračilo se je, pa nista prižgala luči. Pogovarjala sta se. Nič posebnega, le toliko, da sta bila skupaj. Naenkrat ga vpraša bratec, ki je nedolgo prej izpolnil petnajst let: *»Ali je zelo nevarno?«*

Marjan, ki je sedel ob mizi tako, da je gledal skozi okno proti zahajajočemu soncu, se je zamislil. *»Ne preveč... Zdaj, ko se tam okrog potikajo poleg četnikov vseh vrst še partizani, je bolj nemirno. Ni lahko.«*

»Pa se ne bojiš..., da bi te ubili?«

Spet je pomislil pa rekel, kakor bi govoril sam sebi: *»Seveda se bojim.... No, pa drugače bo že..., a ne bi rad, da bi me zaklali...«*

Potem sta molče sedela v polmrazu, dokler ni mama poklicala k večerji.

Vest o smrti kaplana Marjana Kremžarja je prišla v Ljubljano z veliko zamudo. Dolgo se je govorilo, da je izginil, a nihče ni vedel, kaj naj bi se zgodilo. V drugi polovici novembra, kmalu potem, ko je padel v Grahovem njegov brat France, so iz Beograda potrdili, da je bil Marjan umorjen. Šele veliko kasneje se je zvedelo za datum njegove smrti. Zaklali so ga v bližini Ribarske Banje 9. marca v letu Gospodovem 1943. Njegovega trupla niso našli.

KONEC

Številni puščavniki so gojili junaško zatajevanje celo preko meja. Veselili so se vsakega duhovnega podviga. "Moral bi se manj postiti," je rekel neki menih svojemu duhovnemu očetu. "Kaj hočeš, imam osemdeset let in dobro se počutim," odgovori starec. "Če bi se manj postil, bi jih imel devetdeset."

Bogu noben ključ ne zaklene vrat

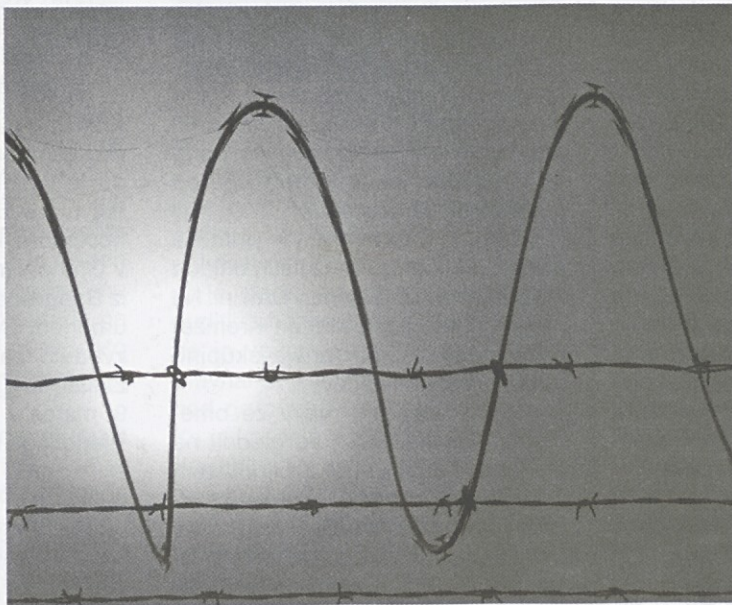
Spomini na težke dni iz leta 1946

Vsako leto na binkoštno nedeljo zaživi v meni spomin na dogodek, ki sem ga doživel na to nedeljo leta 1946.

Pet na smrt obsojenih se je stiskalo v celici, ki je bila v stari Jugoslaviji namenjena enemu človeku. Pet nas je živelo, ne iz dneva v dan, kot se temu reče, ampak od ure in do ure. Nisi mogel vedeti, kaj bo prinesla naslednja. V traktu – obsojenci smo ga imenovali smrtni, ki je molel svoj krak na Cigaletovo ulico, so bile štiri samice, prva in zadnja soba pa sta bili malo večji. Vse so bile nabite z na smrt obsojenimi moškimi. Družila nas je enaka usoda na smrt obsojenih ljudi. Vsak dan od poldne do polnih so nas vodili na sprehod. V času sprehodov so bili vsi hodniki izpraznjeni, hišni delavci, tudi obsojenci, pozaprti po sobah. Nas ni smel nihče videti. Le pazniki so stali po stopnišču in straža med sprehodom. Skoraj vsak dan smo na teh sprehodih opazili nove na smrt obsojene moške. Morali smo gledati v tla in molčati. Pa smo se vseeno ogledovali in si kaj pošepetali; včasih rekli tudi kakšno besedo. Vse je bilo odvisno od pazljivosti straže, kar smo znali izkoristiti. Velika žalost in zaskrbljenost pa je nas obšla, ko smo opazili, da na sprehodu ni več tega ali onega, ki je bil prejšnji dan še z nami. Kajti vedeli smo, da je odšel za vedno.

Malo malo je bilo srečnežev, ki so se rešili s pomilostitvijo in jo odnesli z dvajsetimi leti prisilneta dela, še manj pa je bilo onih,

ki jim je bila sodba smrtna kazni razveljavljena ter na novo razpisana obtožba. Mi sami si po obsodbi nismo mogli nič pomagati. Zveze, poznanstva in vplivi ljudi, ki so bili na odločujočih mestih, ti so odločali o naših življenjih. Lastnoročno napisana prošnja, pritožba, osebna ali advokatovala, ni pomenila čisto nič, če nisi imel zunaj nekoga, ki se je zavzemal zate.

Gorje onemu, ki se je branil sam, ki je za življenje prosil sam, zaman je prelival tinto. Ni se rešil.

Naš smrtni trakt je bil hermetično zaprt. Vanj so imeli vstop le izbrani pazniki, ki jim je načeloval nadpaznik J.B. Fin, uglajen mož, za nas pa strah in trepet. Hrano so nam prinašali hišni delavci, čistili hodnik in odnašali kible, vse pod strogim nadzorstvom. Pošta je šla ven in noter enkrat mesečno, ravno tako paketi s hrano do sedem kg. Vse je bilo strogo pregledano in cenzurirano. Obiski so bili nekaj posebnega. Naj smo si še tako želeli videti svoje domače, smo se

jih bali kot žrtve smrti. Groza je obšla vsakega, ko je bil klican na obisk. Prve besede, prej kot objemi in pozdravi, so bile: Ste prišli sami ali so vas poklicali? Ko sta me obiskovali mama in sestra in povedali, da sta zaprosili za obisk, se mi je odvalil kamen od srca. Pomirjen sem se vračal vsaj ta dan. Nikoli se ni vedelo, kdaj boš poklican na tisti uradni obisk, na katerega so svojce obsojenega povabili s sodišča. Ta obisk je bil zadnji. Po njem se je za prizadetega začelo odštevanje poslednjih ur. Drugod po svetu je uzakonjeno, da ima obsojeni, čakajoč na usmrnitev pravico do duhovnika. Mi je nisimo imeli. Ko je bila nesrečnežu še

zadnjikrat prebrana smrtna obsodba, je bil prepuščen rablju ali strelskemu vođu. Na to zadnje smo bili vedno pripravljene. Najhuje je bilo ponoči, ko smo poslušali skupine ljudi, ki so se drli po Cigaletovi: *Smrt izdajalcem, postrelite jih...*

Po preselitvi v drugo sobo sem se znašel skupaj z dvema iz dobrunjske fare, znanecem iz naše fare in nesrečnim Lojzetom Svetkom iz Bizovika. V tej celici sem doživel, o čemer želim pisati. Nekaj dni pred binkoštnimi prazniki, že po večerji, luči so še svetile, znak za

počitek pa še ni bil dan, so se na rahlo odprla vrata celice. Pojavil se je visok paznik (ne iz našega trakta) in nekaj pošepetal obsojenemu P.A. Nato je zaklenil vrata in odšel. Paznika sem takoj spoznal. Bil je v miličniški uniformi, zunaj pa je bil v drugačni... P.A. sem vprašal, kaj je hotel, pa je rekel, da bom že videl. Bil sem po starosti najmlajši in sem videl, da mi vsega noče povedati. Ko so pogasili luči, smo se stisnili skupaj in molili rožni venec, kot vsak večer. Jagode za molek smo si naredili iz kruhove sredice, jih prevrtali z drobnim žebličkom in nabrali na

nitko, potegnjeno iz obleke.

Na binkošno soboto popoldne je oni paznik spet prišel. Stisnil je P.A. nekaj v pest in odšel. Obstopili smo ga in vsakemu je dal mali zavitek v roke in rekel: Tu notri je posvečena hostija. Danes smo že jedli, je dejal, jutri pred zajtrkom, na binkošno nedeljo, se bomo skupno obhajali. Bili so mali zavitki iz belega papirja, zloženi kot v lekarni praški proti bolečinam. Na vsakemu je pisalo: previdno odvij in vzemi z jezikom. Zavitke smo spravili pod srajco. V nevarnosti bi vse skupaj pogoltnili. Nič hudega ni bilo. Drugi dan, na binkošno nedeljo, zarana smo jih skupno odvili, z jezikom pobrali hostijo, papirček zvili v kroglico in pojedli še to. Vse to smo napravili kleče, zatopljeni v molitev.

To je bilo moje prvo in tudi zadnje obhajilo v zaporu. Začeli so se dnevi, ko so se sobe hitro praznile. Vsak dan so odhajali in vsak dan prihajali na smrt obsojeni. Sodna mašinerija je delovala z vso močjo. V tem smrtnem traktu sem prebil pet polnih mesecev. bil sem že čisto na robu obupa. Upanje, da bi se še kdaj rešil, je prešlo. Toda vere v Boga nisem izgubil nikoli.

Po mnogih letih, ko sem bil že na svobodi, sem nekega dne nepričakovano trčil na tega nekdanjega paznika. Ko sem se zanimal, kako je bilo takrat, mi je brez pomišljanja povedal, da je zavitke prejemal od dr. Antona Čepona, ki jih je osebno pripravil za nas. S prenašanjem je prenehal zaradi bojazni, da ga odkrijejo... Tudi dr. Čepona sem poiskal. Vendar ni bil mož nič kaj pri volji pojasnjevati o takratnih časih, tudi potem ne, ko sem mu povedal, da me je prav on poročil. Dejal je, da je bila v takratnih hudih časih dolžnost vsakega duhovnika pomagati, kakor je vedel, znal in mogel. To njegovo pojasnilo mi je potrdilo, kar sem želel zvedeti. Vse do današnjega dne čutim v srcu do tega dobrega duhovnika globoko hvaležnost.

Naj bralec sam presodi, kako resnično je res, da je Bog povsod nazvoč. Tudi v še tako skrbno zaprte ječe mu nihče ne more zabraniti vstopa.

S.M. - Iz Družine

Pred 105 leti je bila ustanovljena prva popolna slovenska gimnazija v zavodu sv. Stanislava

J. DOLENC

»Zavod, moja ljubezen, dosti bolečin, pa tudi dosti veselja sem imel z njim.«

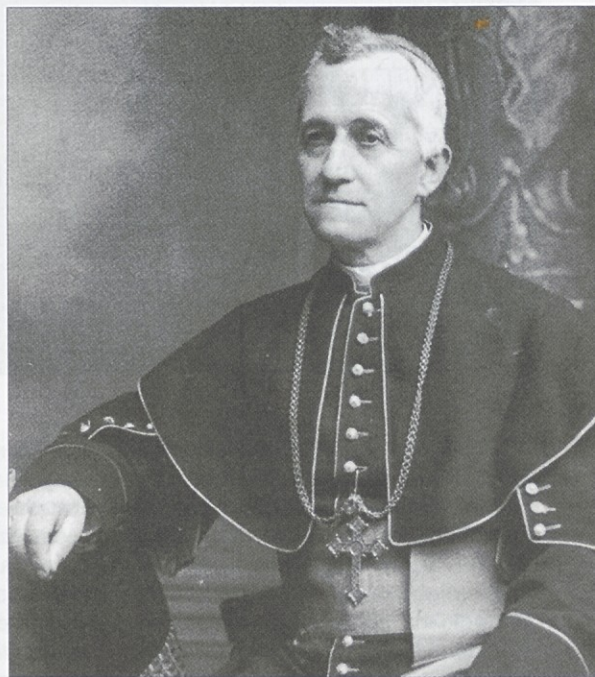
(Dr. Jeglič ob proslavi svoje osemdesetletnice zbranim gojencem)

Pobudo za ustanovitev lastne škofijske gimnazije v zvezi z Alojzijeviščem je dal že škof Janez Zlatoust Pogačar; na tak zavod je mislil tudi škof dr. Jakob Missia, kar dokazuje poseben sklep I. katoliškega shoda v Ljubljani leta 1891.

To, za tedanje čase naravnost drzno misel, da obenem z zavodom ustanovi tudi prvo čisto slovensko gimnazijo, je uresničil škof dr. Jeglič. Nad to njegovo zamislijo so v tisti dobi celo odlični slovenski izobraženci zmajevali z glavo, med njimi tudi nekateri člani stolnega kapitlja, ker se jim je zdelo tako podjetje tvegano in nemožno.

Jeglič pa se je tega dela lotil s tisto samoumevnostjo, s kakršno se je loteval vsega, kar je bilo slovenskega, s kakršno je čez noč poslovenil Škofijski list in vse delo v škofijski pisarni, s kakršno je izdelal načrt, kako naj bi z izobraževalnim in verskim delom naše ljudstvo dvignil iz nevednosti, surovosti in ga vnel za nravno močno, pametno, olikano in kulturno življenje.

Slovenska gimnazija – ta misel je spremljala Jegliča že v njegovih dijaških letih, ko je bil v gimnaziji vse samo nemško, le za verouk so si dijaki lahko izbrali slovenski jezik. Kot osmošolec je leta 1868 na dijaškem zborovanju na Bledu zaklical zbranim dijakom: »Še koristnejša pa bi bila za narod

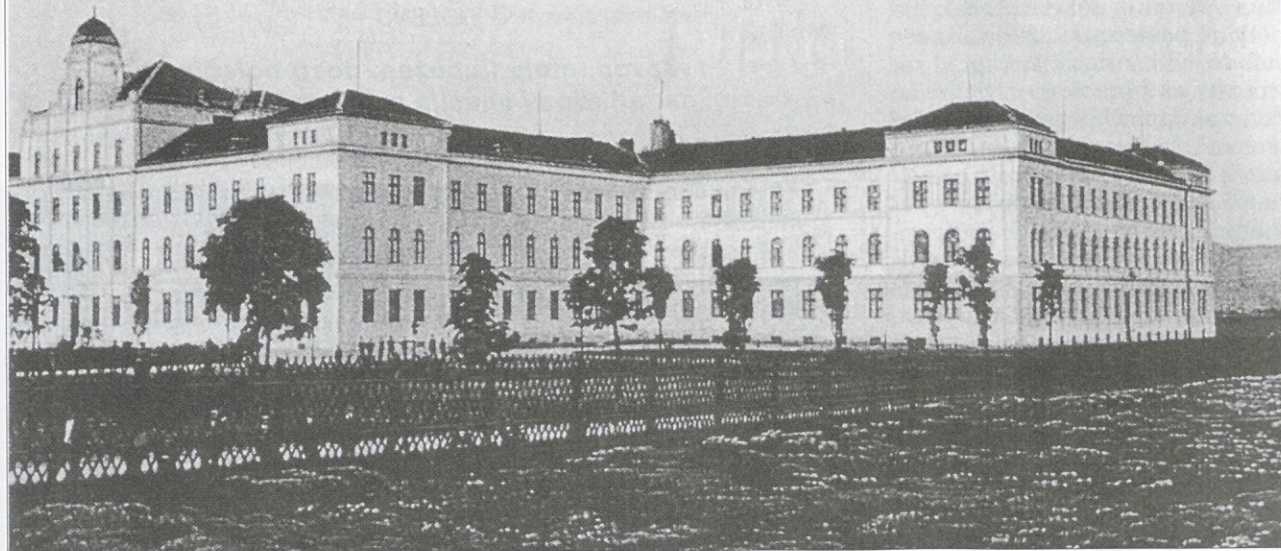
Škof Anton Bonaventura Jeglič

slovenska gimnazija, kjer se vzgajajo mladeniči za višje stanove, za učitelje ljudstva!« Jeglič pa se ni navduševal samo za slovensko gimnazijo, marveč tudi za slovensko univerzo. Ko je po šestnajstih letih bivanja v Bosni prišel v Ljubljano, ki mu je pripravila sijajen sprejem, je 20. maja 1898 v pozdravni besedi z okna škofijske palače med drugim dejal: »Posvetiti hočem narodni stvari, mili slovenski domovini, vse svoje moči. Živel slovenski narod, živila slovenska domovina, živila slovenska Ljubljana! Živel tudi za naš mili narod tolikanj potrebni zavod, za katerega se posebno v poslednjem času tako vneto potegujete, živel slovensko vseučilišče!«

Med prvimi ustanovami, ki jih je kmalu po prihodu v Ljubljano obiskal, je bilo Alojzijevišče, ki ga je leta

Kn. šk. zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano.

1846 ustanovil ljubljanski škof Anton Alojzij Wolf. Bilo je premajhno, saj je bilo v njem prostora kvečjemu za 60 dijakov, ki pa so morali hoditi na državno gimnazijo. Glavni vzrok njegove odločitve pa so bili dogodki na zborovanju slovenskih visokošolcev v Narodnem domu v Ljubljani 19., 20. in 21. avgusta. Ko je šlo za to, da bi v pravila skupnega visokošolskega društva »Sava« vnesli točko, da bo društvo delovalo na krščanski podlagi, je glasovala velika večina visokošolcev proti temu in se izrekla za narodno delo in delovanje društva sploh na svobodomiselnih podlagi. Ko je Jeglič zvedel za nastop svobodomiselnega dijaštva in so ga po shodu prišli pozdravit predstavniki katoliškega visokošolskega in dijaškega društva »Danica«, je odločno poudaril, da je treba poskrbeti, da se ne bo vsa slovenska visokošolska in dijaška mladina okužila z avstrijskim svobodomiselnostvom in da si mora slovenski narod vzgojiti verno izobraženstvo. Ta dan – 20. avgusta 1898 – se je škof Jeglič odločil za postavitve Zavoda sv. Stanislava s popolno slovensko gimnazijo.

Že deset dni po teh dogodkih je v posebnem Pozivu častiti duhovščini

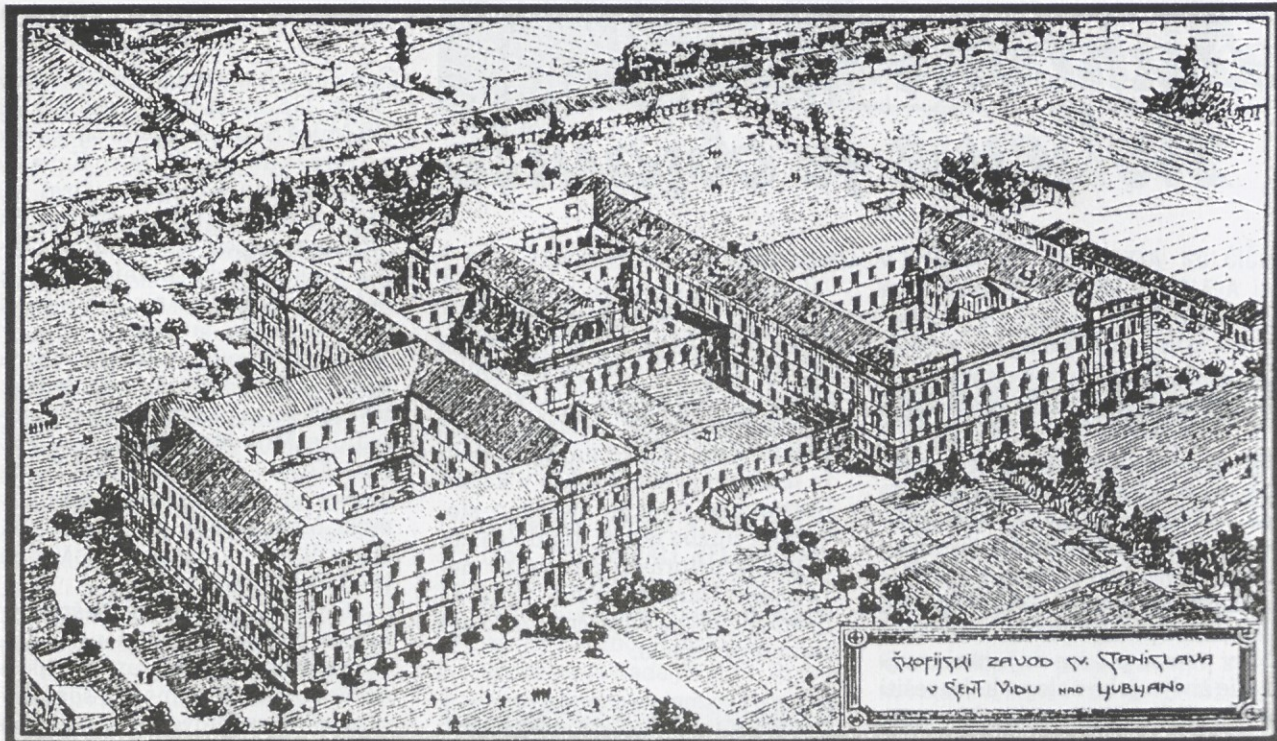
(*Škofijski list*, dne 30. avgusta 1898) sporočil zamisel o zgradbi dveh zavodov – za bodoče duhovnike in za svetne izobražence. V pozivu navaja, da so ga prav dogodki na zborovanju svobodomiselne akademske mladine, ki se je izrekla proti krščanstvu, opozorili na nevarnost, ki pretila slovenskemu narodu. »Velika večina visokošolcev se je izrekla proti temu, da na krščanski podlagi osnujejo svoje javno delovanje. Teh načel naši dijaki niso vsrkali doma v hiši svojih vernih staršev, ampak v šoli, v gimnaziji in na vseučilišču. Biti mora torej v naših avstrijskih srednjih in visokih šolah mnogo pravi vzgoji, pravi znanosti pogubnega, mnogo krščanstvu sovražnega. Na to moramo obrniti svojo pozornost in pozornost naroda... Kako bi mogli priti do katoliške gimnazije? Od kod potrebna sredstva?«

Preden je Jeglič to zamisel izročil javnosti, je imel nadroben načrt za vzgojo učnih moči, vzgojnega osebja in zavodovega ustroja. Odločil se je, da bo zavod s slovensko gimnazijo sam zgradil. Dve stvari so se bali njegovi najboljši svetovalci: ali bo mogoče s popolno slovensko gimnazijo vzdržati korak na pol nemški državni gimnaziji; ali ne bo izobrazba

takih dijakov pomanjkljiva zlasti v znanju nemščine? Drugi strah je bil v vprašanju, ali bo sploh mogoče čisto slovensko gimnazijo doseči, tako v političnem pogledu, kakor zaradi pomanjkanja učnih sredstev in ne nazadnje tudi zaradi težav vzdrževanja samega. Jegliča vsi ti pomisleki niso mogli oplahiti, čeprav je težave videl in se mu je ob revščini slovenskega ljudstva zdel načrt, ki ga je zasnoval, tako drzen, da si je ob njem zastavil vprašanje: »... ali se ne pravi zidati konvikt in gimnazijo v Ljubljani izkušati Boga – tentare Deum? To bi bilo, ko bi podjetje ne bilo koristno in potrebno. Da pa je sila potrebno, pričajo nasprotniki, pričajo pa tudi prijatelji, duhovniki in ljudstvo, ki je vneto za zavode. – Izkušali bi Boga, če bi se brez zadostnih sredstev, brez vsega upanja lotili dela. A tega ni pri nas ... Bog kaže, da je z nami« (*Škof. list* 1899. IV., str. 68 in 72).

Ko je Jeglič napovedal graditev zavodov z gimnazijo, so mu liberalni politiki in tisk napovedali, »da stojimo nasproti katoliški gimnaziji in posebno pa še nasproti katoliškemu konviktu brezpogojno v najstrožji opoziciji... (*Slovenski narod*, januar 1899, več člankov zapored).

Bakrorez zavoda

Komaj je Jeglič premagal prvo težavo – deželni predsednik je najprej prepovedal pobiranje prispevkov za zavode od hiše do hiše, ne pa po cerkvah, s posredovanjem na Dunaju pa je Jeglič dosegel, da so prispevke lahko nabirali tudi po hišah – je naletel na drugo pri ljubljanskem magistratu, ki mu ni dovolil zidati zavodov na škofijski pristavi pri sv. Petru v Ljubljani. Jegliča tudi to nasprotovanje ni prestrašilo. S pomočjo župnika Malovrha je dobil lep prostor v Št. Vidu nad Ljubljano.

Na zborovanju dekanov, dne 10. aprila 1901, je škof Jeglič zbranim že lahko poročal o delu za zavode in gimnazijo: »Kupilo se je primerno zemljišče pri Št. Vidu. Stavbeni načrti so izdelani tudi točen proračun na temelju ljubljanskih cen je ugotovljen ... Priprave so se deloma že začele; treba je le oblastvene dovolitve, pa se bo zidanje energično nadaljevalo. Letos se postavi temelj, l. 1902 pride hiša pod streho, l. 1903 in 1904 pa se dovrši ...«

Dne 20. maja 1901 je šentviški župnik Gregor Malovrh blagoslovil stavbišče, 12. junija so začeli betonirati temelje, 16. julija 1901 je Jeglič sam blagoslovil vogelni kamen, leta 1905 je bilo dograjeno glavno

poslopje in desno dijaško krilo, z zidavo levega krila pa so začeli spomladi 1909 in je bilo v naslednjem letu že dozidano in v celoti tudi opremljeno.

Če pomislimo, da v vsej tedanji Avstriji ni bilo tako obsežnega in lepega zavoda, lahko razumemo drznost in velikopoteznost Jegličevega dela. Ogromna stavba je bila za svoj namen najmoderneje opremljena: s parno kuhinjo, mehanično pekarno, lastnim vodovodom, pralnico, sušilnico, s kopalnimi napravami, s centralno kurjavo, z lastno plinarno – pozneje so plinsko razsvetlavo nadomestili z električno. Stavba je dolga 142 m široka 92 m, je dvonadstropna, le čelna stran ima tri nadstropja. V vsej hiši je 294 prostorov raznih velikosti, med njimi prostorne učilnice, spalnice, gimnazijski razredi, kabineti za učila, tri kapele, zračne obednice, velika gledališka dvorana, velika telovadnica, obsežni kletni prostori. Površina vseh prostorov brez hodnikov znaša 3000 m², celotna zazidana površina z vmesnimi dvorišči pa meri nad 10.000 m². Obe krili povezujejo 2,75 m široki hodniki v dolžini 2030 m. V hiši je 481 vrat, 1181 oken.

Zavod je stal med parki, dre-

voredi in velikimi igrišči z vrtovi ter z gospodarskimi poslopi v ozadju. Zavod je škof Jeglič imenoval po poljskem svetniku sv. Stanislavu, posvetil pa ga je »Kristusu, Zveličarju sveta«, kot je dal zapisati v zlatih črkah na hišno pročelje. Prvotno je nameraval Jeglič ustanoviti dva zavoda: enega za bodoče duhovnike, drugega za fante, ki se bodo posvetili svetnim poklicem. Oba zavoda naj bi imela skupno gimnazijo. Pozneje se je izkazalo za bolj primerno, da zgradi en sam zavod za vse gojence, ki naj bi imeli skupno streho, skupno vzgojo in skupno gimnazijo, po maturi pa naj bi se po lastni presoji odločali za poklic.

Prihodnjšč dalje

Ko je veliki oče umiral, je slišal, kako je neki brat govoril o njem:

“Bil je velik kakor Mojzes.”

Z velikim naporom oče odgovori:

“Kako daleč si od resnice, brat.

V nebesih me Bog ne bo vprašal, zakaj nisi bil Mojzes, ampak zakaj nisi bil Anton.”

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

JUNIJ

PRED 70 LETI (1940)

Izseljenški duhovnik Janez Hladnik ugotavlja, da je služba božja na Paternalu preveč slabo obiskana. Zato resno opominja rojake: »Nisem prišel v Ameriko zato, da bi na Vaše stroške živel. Pač pa sem prišel, da bi Vam bil v pomoč pri izpolnjevanju največje življenjske naloge, kako rešiti svojo dušo! Vsi rojaki, ki imate še kaj vere, smatrajte za svojo sveto dolžnost, da se vsaj enkrat na mesec pokažete pri slovenski službi božji, bodisi na Paternalu ali na Avellanedi, naj bo že to dopoldne ali pa popoldne.«

Iz uprave: »Ej, vojska, ta nas tepe... Nisem doslej mnogo sitnaril radi denarja, ker sem z mojimi prejemki še nekam lahko kril primanjkljaj uprave *Duhovnega življenja*. Sedaj je položaj postal nekoliko drugačen. Vojne posledice sežejo že tako daleč, da je primanjkljaj narasel že zelo občutno. Ni najhujše to, da se je papir podražil. Slabše je to, ker so padli oglasi. Obe banki, ki sta najizdatneje podprli z oglasi, sta reducirali svoje propagandne stroške... Zato se obračam na naročnike in prijatelje *Duhovnega življenja* s trojno prošnjo: 1. Poravnajte čim prej naročnino in pridobite še kakega naročnika; 2. Pridobite kaj oglasov; 3. Prispevajte v tiskovni sklad.«

Nov slovenski duhovnik v izseljenstvu, dr. Koloman Kisilak, doma iz Kobilja v Prekmurju, je pripotoval iz domovine. Pripada redu *Božje previdnosti* in je edini slovenski duhovnik v tej novi družbi, ki jo je ustanovil Don Orione. Takoj po novi maši, ki jo je imel letos aprila, je novomašnik odptoval čez Genovo naravnost

v Buenos Aires. Predstojniki so ga nastanili v okraju Claypole, kjer je za profesorja v glavni hiši *Božje previdnosti*. Obiskal je že prekmurske rojake na Avellanedi in imel zanje sveto mašo v kapeli Cottolengo, kjer je navadno slovenska služba božja. Rojaki so mu 9. junija pripravili ponovitev nove maše. Ganjeni so bili, ko so iz njegovih ust po domačem guču slišali božjo besedo.

PRED 60 LETI (1950)

Izšla je knjižica **Ura molitve izseljencev**, ki jo je izdalo Slovensko dušno pastirstvo (SDP) v Buenos Airesu. »*Pisana je iz duše naseljenca z vsemi njegovimi skrbmi za dušo in telo, primerna za zasebne ure molitve in skupno češčenje*«.

Praznovanje zapovedanih praznikov sredi tedna je vedno težko vprašanje za slovenske delavce po argentinskih tovarnah, ki cerkvenih praznikov večinoma ne praznujejo. Slovenci so zlasti zadnje praznike Vnebohoda, Sv. Rešnjega telesa in sv. Petra in Pavla lepo praznovali. Eni so iz važnih razlogov odšli na delo, drugi so zgledno ostali doma. »*Praznovanje zapovedanih praznikov je veliko zdravilo proti življenjskemu materializmu, pred katerim tudi Slovenci nismo varovani*«.

1: **Svete ure pred prvim petkom** so bile v Buenos Airesu v kapeli pri maristih na ulici Rivadavia 5652, v župnih cerkvah v Ramos Mejiji in Floridi. SDP priporoča to pobožnost kot častno dolžnost hvaležnosti do presvetega Srca Jezusovega.

4: **Spominsko slovesnost za vojnimi žrtvami** je priredilo Društvo Slovencev (DS) v dvorani

San José, Azcuenaga 158, Buenos Aires. Govor je imel predsednik DS Miloš Stare, besedilo odrskega prizora je napisal dr. Miro Kovačič (ps. dr. Jože Krivec), režiral pa Stanko Jerebič. Nastopil je tudi SPZ Gallus pod vodstvom dr. Julija Savellija in pianist Anton Soler, ki je tokrat prvič nastopil pred slovensko javnostjo.

11: **Drugega občnega zbora SDO** se je udeležilo 120 deklet. Izvolile so naslednji odbor: predsednica Mija Markež, tajnica Katica Kovač, blagajničarka Pavla Lovše; odbornice so pa Cveta Grmek, Mila Smole, Marija Kovač, Mara Bidovec, Sonja Čop, Vanda Majcen in Vera Kokalj.

11: **Procesija sv. Rešnjega telesa** je bila v osmini praznika v slovenskem verskem središču na Belgrano. Posamezne soseske, v katerih se Slovenci zbirajo ob nedeljah k maši, so bile naprošene, da poskrbijo za pripravo oltarjaja, mimo katerih se bo vila procesija na dvorišču. To leto je bilo prvič, da se je uredilo na ta način in sicer so postavili oltar Srca Jezusovega rojaki iz San Martina, oltar Svetogorske Matere božje rojaki iz Lanusa, oltar sv. Jožefa rojaki iz Ramos Mejije in oltar Marije Pomagaj rojaki, ki se zbirajo na Belgrano. Procesije se je udeležilo okrog 800 ljudi.

PRED 50 LETI (1960)

1: V Slovenski hiši je bila **pastoralna konferenca**, na kateri se je zbralo okoli 30 duhovnikov in redovnikov. Te konference je za duhovnike, ki spadajo pod ljubljansko škofijo, ukazal pokojni škof Rožman. Po litanijah presv. Srca Jezusovega je dr. Ignacij Lenček podal duhovno misel, *kako naj bi duhovnik zbujal nove duhovniške poklice*; semeniški spiritual dr. Filip Žakelj pa je pod moralno-asketičnim in pastoralnim vidikom obravnaval *duhovnikov odnos do presvete Euharistije*, zlasti do svete maše in svetega obhajila.

5: **Spominska proslava** žrtev revolucije je bila v dvorani zaveda San José, ulica Azcuénaga

iz naše kronike

METKA MIZERIT

160, kjer se je zbralo okrog 1000 ljudi. Slavnostni govor je imel Bine Magister, nastopili so pevski zbor Gallus in zbor deklet SDO, oder pa je opremil Jure Vombergar. Po proslavi je bila maša v kapeli zavoda. Poleg osrednje so bile spominke proslave še v krajih Lanus, Berazategui, Mendoza in Mar del Plata.

5: V Slovenski vasi v Lanusu sta bili dve slovesnosti: **10-letnica prve slovenske službe božje** ter letno žegnanje. Mašo je imel Janez Hladnik, ustanovitelj Slovenske vasi, ob asistenci vikarja cerkve Marije Kraljice, Janeza Petka CM in Ladislava Lenčka CM, urednika *Katoliških misijonov*. Med mašo je pel domači pevski zbor pod vodstvom Mirka Špacapana.

19: Vsakoletna **Alojzijeve proslava** je bila v Ciudadeli. Najprej sveta maša, nato pa v župni dvorani lutkovna predstava, ki so jo tudi to leto pripravili dijaki iz Škofovega zavoda v Adrogué. Tovrstne predstave otroci radi gledajo in v velikem navdušenju kar vsi skupaj sodelujejo.

26: **Telovska procesija** je že vrsto let v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejiji. Letos so se spomnili 25. obletnice evharističnega kongresa v Ljubljani. Mašo je daroval Janko Mernik SDB, nato pa se je razvila procesija sv. Rešnjega Telesa okrog štirih oltarjev, ki so jih na prostranem zavodskem vrtu pripravili okraj San Martín-Florida, Lanús, San Justo in Ramos Mejía. Med procesijo je pel Slovenski pevski zbor Gallus.

Pogosto se je dogajalo, da je oče Anton pozorno poslušal tiste, ki so ga hvalili, in ni nič odgovoril. Neki menih ga je nekoč vprašal:

“Oče, zakaj nič ne odgovoriš, ko te hvalijo?”

Oče menihov mu odvrne:

“Ker se zna zgoditi, da ne zavrne hvale zaradi skromnosti, ampak iz želje, da nas pohvalijo dvakrat.”

DRUŽINSKI IZLET NA EZEIZO sta organizirala odbor staršev **BA-LANTIČEVE ŠOLE** in odbor **Našega doma San Justo**. 24. marca so se odpeljali in v prijetni družbi v naravi preživeli lep dan ob igri in skupnem kosilu. Nad trideset družin se je udeležilo tega izleta.

V Našem domu V SAN JUSTU so lepo **PAZNOVALI VELIKO NOČ**. Sv. mašo v stolnici je daroval pater dr. Alojzij Kukovica; prepeval pa je *Mešani pevski zbor San Justo*.

Slavje se je nadaljevalo v Domu z velikonočno akademijo. Najprej je izrekel velikonočna voščila predsednik Doma prof. Karel Groznik, za njim pa so pozdravili predstavniki vseh organizacij. Sledila je recitacija izbranega besedila o velikonočnih praznikih, ki so jo podali mladci in mladenke. Besedilo je izbrala Ivana Tekavec, ki je tudi pripravila nastop. Med recitacijo so se vršile velikonočne pesmi. Prepevala sta *otročki pevski zbor* pod vodstvom gospe Marije Krajnik Štrubelj in gospe Kristine Škvarča Šenk ter *Mešani pevski zbor San Justo* pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Recitacije in pesmi je povezovala gospa Ema Urbančič Marušič. Sceno je pripravil g. Tone Oblak s pomočniki. Po končani akademiji je pater dr. Alojzij Kukovica blagoslovil skupen velikonočni zajtrk.

Tudi **NA PRISTAVI** so se pripravili na **praznovanje velike noči**. Kot po vseh slovenskih središčih, so imeli na cvetno nedeljo procesijo. Na veliki petek je mladina pripravila Križev pot. Na veliko nedeljo je bila slovesna sv. maša, ki jo je daroval g. župnik Franci Cukjati. Ljudsko petje je vodila gospa Mojca Jelenc, na orglah jih je spremljala Marjanka Grohar. Po maši je predsednik Pristave Andrej Grohar voščil vsem vesele praznike, enako tudi drugi predstavniki organizacij. Sledil je skupni zajtrk z domačim pecivom.

RAZSTAVA ARHITEKTA SULČIČA V KULTURNEM CENTRU RECOLETA je bila na predvečer »Buenos Airea celebra Eslovenia«. (Slovenija praznuje Buenos Aires) v petek, 9. aprila. Arh. Sulčič je gotovo eden največjih predstavnikov slovenstva v Argentini. Njegovi najbolj znani zgradbi sta stadion *La Bombonera* in tržnica *Mercado de Abasto*, ki je predelana v nakupovalno središče. Poleg teh je načrtoval še mnogo drugih poslopij, cerkva, grobnic in palač. Razstava je bila odprta 9. aprila s tiskovno konferenco in predstavitev strokovnjakov, ki so za to priložnost prišli iz Slovenije. Pozdravila sta tudi veleposlanik RS prof. Avguštín Vivod in minister za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Boštjan Žekš. Oskar Molek je imel na skrbi fotografije. Napovedoval je bil Mirko Vasle. Umetniški del odprtja je bil na višini. Nastopila je Tikara Kovač s pesmijo in prečno flavto. S kitaro jo je spremljal Ariél Cubría. Predstavil se je tudi *Slovenski oktet*, ki je čudovito zapel *Prešernovo Zdravljico*, poleg drugih še *Rib'čana*. Veliko obiskovalcev si je ogledalo kakovostno razstavo.

PRAZNIK SLOVENSTVA V BUENOS AIRESU. Pred dvesto leti je Argentina nastopila pot osamosvojitve z *Majsko revolucijo*. Za praznovanje tega dogodka je mestna uprava preko veleposlaništva RS povabila tudi slovensko skupnost. Sobota, 10. aprila, je bil določen dan, da se Slovenija predstavi in pokloni mestu Buenos Aires. Prireditve se je vršila na Avenida de Mayo. Veliki oder je imel na ozadju sliko Bleda in obeliska. Ves čas prireditve so štanti prodajali knjige, umetniške slike, spominčke pa tudi pa tudi dobre slovenske kuhinje. Gostje so pridno segali po slaščicah in drugi hrani, ki so jo postregle prijazna gospe.

Ob štirih popoldne se je začela prireditve, ko je z malega odra zadonela glasba *Slovenskega instrumentalnega ansambla* in je po aveni

prišlo kakih dvesto nastopajočih v narodnih nošah. Kako čudovit pogled! V središču Buenos Airesa je zadehtelo po nageljnih in rožmarinu. Nastopajoči so peli in plesali. Predstavile so se folklorne skupine vseh naših Domov. Tu so bile skupina s Pristave, *Maribor* iz Carapachaya, mladinska in otroška iz Slovenske vasi, *Mladika* iz San Justa, skupina *Veseli slovenski duh* iz Rosaria. Poleg *Slovenskega ansambla* se je predstavila skupina *EQE* z moderno glasbo. Pri osrednjem programu v okviru ljubezenske zgodbe so nastopile vse folklorne skupine in pevski zbori: *Mešani pevski zbor San Justo* (prof. Andrejka Selan Vombergar), *Milina* s Pristave (Marjana Jelenc Petrocco), *Mešani pevski zbor* iz San Martina (prof. Lučka Marinček Kastelic), *otroški pevski zbor* Slomškove šole (Marcelo Brula). Nastopil je tudi *Slovenski oktet*. Program sta napovedovala Marjana Poznič Mazières in Andrej Žnidar. Ob koncu so skupno nastopili vsi pevski zbori z venčkom napitnic. Vsem nastopajočim sta se zahvalila veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod in minister dr. Boštjan Žekš. Nastopajoči so se zahvalili Argentini s pesmijo in plesom. Folklorna skupina s Pristave je zaplesala *Pericón Nacional*; *Mešani pevski zbor San Justo* pa je zapel *Glorio iz Kreolske maše* Ariela Ramireza.

Vsa prireditev je bila na skrbi pripravljalnega odbora: Alenka Jenko Godec; Ivana Tekavec; Mirjam Oblak; veleposlanik prof. Avguštin Vivod; Karel Groznik; Tone Oblak; Tone Kastelic; Jože Lenarčič; Ivan Kogovšek; Viktor Leber in Pavel Brula.

Ob tej priložnosti so mladi med občinstvom delili zanimiv triptih z glavnimi podatki o Sloveniji, Slovencih in o slovenski skupnosti v Argentini.

Tako smo se Slovenci poklonili Argentini ob dvestoletnici začetka osamosvojitve.

ČLANSKA VEČERJA V SLOMŠKOVEM DOMU je bila v nedeljo, 11. aprila. Med častnimi gosti, ki jih je pozdravila prof. Neda Vesel Dolenc, je bil *minister za Slovence v zamejstvu in po svetu* z gospo in spremstvom,

veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod z gospo, častni konzul RS g. Herman Zupan z gospo, predsednica Zedinjene Slovenije gospa Alenka Jenko Godec. Med gosti je bil tudi predsednik univerze iz Nove Gorice dr. Danilo Zavrtanik z gospo. Vse navzoče je nagovoril predsednik Slomškovega doma g. Marko Selan, ki je predstavil Dom, organizacije in delovanje v njem. Ministru dr. Žekšu je poklonil darilo v spomin na obisk. Dr. Žekš se je zahvalil za sprejem in tudi on izročil spominsko darilo.

Nastopili so učenci Slomškove šole in zapeli svojo 'himno' v *Ramosu sem doma*, *Preljubo veselje*, *Šumijo gozdovi domači* in *Naša koklja*. Navzoči so nagradili pevčke z močnim ploskanjem.

Sledil je nastop *Slovenskega okteta*, ki je bil v Argentini na svoji turneji. Zapeli so: *Domovini*; *Oče naš*; *Večerni Ave*; *Glejte že sonce zahaja*; *Na poljani*. V drugem delu: *Nocoj pa oh nocoj*; *Tam kjer teče bistra Zila*; *Katrci*; *Kaj bi jaz tebi dav in Ribniško*. V tretjem delu so bile pesmi bolj razgibane v televizijskem stilu: *Vikend je in jasen dan*; *Veronika*; *Moj mali kaktus*; *Barkarola*; *Tako pač ljubijo mornarji*. Za dodatek pa še *Madžarski ples* in *Beneško*. Pevci so očarali občinstvo, ki se je odzvalo z navdušenim odobravanjem.

V dvorani je bila razstava slikarke Irene Žužek, ki jo je predstavila akademska slikarka Andreja Dolinar Hrovat.

Gospod župnik Franci Cukjati je blagoslovil večerjo, ki so jo dekleta in fantje prijazno postregli. Nato je odbor Slomškovega doma sprejel nove člane in odlikoval naslednje gospe: Vladimiro Vitrih Brula; Franco Tomazin Vester in Vladi Brula Selan.

SLOVENSKI OKTET je s podobnim programom kot v Slomškovem domu **nastopil še v naslednjih slovenskih domovih: Slovenski dom Carapachay; Naš dom San Justo; Slovenski dom v San Martinu in Slovenski dom v Mendoza.**

V četrtek, 15. aprila, je imela **ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA ODSEK SAN MARTIN** svoj **REDNI MESEČNI SES-**

TANEK. Vodila ga je gospa Polona Makek. Govoril je dr. Jure Rode na temo *Biti kristjan danes*.

OBČNI ZBOR V SLOVENSKI VASI je bil v nedeljo, 7. marca. Vodil ga je predsednik g. Vinko Glinšek. Najprej so poročali vsi odborniki o opravljenem delu. Na predlog nadzornega odbora so vsi navzoči pohvalili njihovo delo. Ker pa odbor ni imel sestavljenih listov za volitve zaradi pomanjkanja predsedniškega kandidata, so te predstavili. 28. marca je bil izvoljen sledeči odbor: Predsednik Stane Jemec; podpredsednik Vinko Glinšek; tajnik Franci Sušnik; blagajničarka Franka Požes; gospodar Pavle Jemec; gradbeni referent Friderik Cerar; kulturni referent Ciril Jan; športni referent Friderik Guzelj; knjižničarka Rozalija Virc. Odborniki: David Rot; Franci Urbančič; Martina Miklič in Miha Vilfan. Namestniki: Franci Zabukovec; Klavdija Rozina; Marjetka Mehle in Andrej Nabergoj. Nadzorni odbor: Kristina Grbec; Rotija Grbec in Peter Rot. Namestniki: Andrej Fink in Olga Sladič. Skupino 'starejših mladeničev' še naprej kordinira Mari Urbanija. Mladino vodita Kristjan Zorko in Yamila Grbec z odborom. Zvezi žena predseduje Martina Miklič; šolo pa vodi Lucijana Servin Čeč z učiteljicami.

OBČNI ZBOR NA PRISTAVI je bil v nedeljo, 18. aprila, po sv. maši ob navzočnosti dušnega pastirja g. Francija Cukjatija. Predsednik g. Andrej Golob je vodil molitev za umrle člane. Potem so poročali odborniki: tajnik Janez Jelenc; blagajnik Martin Križ; kulturni referent Dominik Oblak; gospodarja Marjan Kopač in Marko Čop; voditeljica šole Veronika Boh, predsednica ZSMŽ Marta Križ Golob; za mladino Natalija Mele; za mladce in mladenke Maruša Zurc; za folklorno skupino Natalija Golob. Odbor ima še eno leto mandata, zato je predsednik napovedal gradbeni načrt za prihodnje leto, pa tudi načrt za pričetek tečaja ABC po slovensko pod vodstvom Monike Češarek Kenda. Občni zbor so zaključili z molitvijo.

OBISKAL NAS JE minister za Slovence v zamejstvu in po svetu DR. BOŠTJAN ŽEKŠ, ki ga je spremljala gospa Ana, vodja kabinega Anja Lorenzetti in svetovalka Polonca Flego. V petek, 9. aprila, so obiskali Rožmanov dom. Zvečer istega dne je minister odprl razstavo arh. Sulčiča. V soboto se je udeležil vseslovenskega srečanja ob praznovanju dvestoletnice majske revolucije in se ob koncu zahvalil Argentini za gostoljuben sprejem slovenskih priseljencev. V nedeljo je v Bernalu obiskal prekmurske rojake, zvečer pa Slomškov dom. V ponedeljek se je srečal z argentinskimi osebnostmi, popoldne je obiskal Slovensko podporno društvo Triglav. Zvečer je bil dr. Žekšu na čast sprejem v residenci veleposlanika RS prof. Avguščina Vivoda, kamor so bili povabljeni predstavniki organizacij, učitelji, profesorji in intelektualci slovenske skupnosti. Prijetno ozračje je povečal Slovenski oktet s pesmijo. Na obisku v Mendozi se je minister sešel z odborniki Društva Slovencev. Zvečer je bil v dvorani Elina Alba, ki so jo rojaki in prijatelji zasedli do zadnjega kotička, koncert Slovenskega okteta. Imeli so podoben repertuar, kot na vseh nastopih po slovenskih domovih. Tudi Mendoški oktet je za sprejem zapel dve pesmi. Navzoč je bil tudi minister s spremstvom. Sledila je večerja.

Potem je dr. Žekš odšel v Uruguay. V soboto dopoldne je obiskal tečaj Franceta Balantiča, kjer so ga sprejeli v pevski sobi. Posebej je ministra dr. Žekša pozdravila voditeljica šole gospa Irena Urbančič Pogljajen in mu na kratko predstavila zgodovino tečaja. V imenu Doma je dr. Žekša pozdravil predsednik prof. Karel Groznik, v imenu šolskega odbora pa Dani Zupanc. Sledil je kratek in prisrčen nastop ter petje. Prof. Andrejka Selan Vombergar je predstavila delovanje Mešanega pevskega zbora. Nato so ministra in spremstvo povabili na kosilo.

Popoldne je minister dr. Žekš v spremstvu veleposlanika RS prof. Avguščina Vivoda obiskal Slovenski srednješolski tečaj ravnatelja Marka Bajuka. Na dvorišču Slovenske hiše so ga pričakovali dijaki s profesorji in

ravnateljico prof. Nedo Vesel Dolenc. Ta ga je pozdravila in poudarila, da tečaj letos obhaja svojo petdesetletnico. Srečanje g. ministra in spremstva s proforskimi zborom se je nadaljevalo pri prigrizku.

Kasneje se je dr. Žekš srečal s predstavniki centralne in krajevnih mladinskih organizacij ter zastopniki visokošolcev.

Še isti večer je bil povabljen na srečanje z Medorganizacijskim svetom. Pozdravila ga je predsednica krovnice organizacije Zedinjene Slovenije gospa Alenka Jenko Godec ter mu podala delovanje sveta. Sledil je sproščen razgovor in pogostitev. Naslednji dan je minister dr. Boštjan Žekš odpotoval v Brazilijo in s tem zaključil obisk v Južni Ameriki.

63. OBČNI ZBOR ZEDINJENE SLOVENIJE je bil v nedeljo, 25. aprila. Najprej je bila sv. maša v cerkvi Marije Pomagaj za vse pokojne odbornike in člane društva. V svojem nagovoru je duhovnik ob nedelji Dobrega pastirja, poudaril važnost krovne organizacije.

Občni zbor jr vodila predsednica gospa Alenka Jenko Godec. Svoja poročila so podali tajnik Tone Mizerit, blagajničarka gospa Tonči Vesel, mladinski referent Stanko Jelen, voditeljica šolskega referata Alenka Prijatelj Schifferer, za srednješolski tečaj ravnateljica prof. Neda Vesel Dolenc, za tiskovni referat lic. Franci Markež. Končno je podala svoje poročilo še predsednica gospa Alenka Jenko Godec. V imenu nadzornega odbora je prebral poročilo Vinko Rode namesto odsotne dr. Katicice Cukjati. Tokrat ni bilo volitev za novi odbor, ker mandatna doba traja dve leti. Po slučajnostih je predsednica Alenka Jenko Godec z zahvalo prisotnim zaključila občni zbor.

ROMANJE V LUJAN. Spet kliče nas venčani maj.

Romanje k Materi Božji je bilo slovenskemu človeku vedno pri srcu. V vsej svoji težki zgodovini so Slovenci častili Marijo in se Njej zatekali po pomoč. Njena svetišča po hribih in gričih pričajo o tem. Okrog njenih cerkva so sezidali tabore in se branili proti Turkom. Tudi v poznejših

časih je bila Marija vedno zavetnica slovenskega naroda. *Pozdravljena Kraljica, kristjanom Pomočnica.*

To izročilo romanja smo Slovenci prinesli v Argentino. Čudovit jezenski dan je bil v nedeljo, 9. maja. Pred Marijo smo prinesli svoje skrbi in težave pa tudi veselje in radosti. Priporočili smi ji svoje domače, ostarele in bolnike ter mladino, naj jo Ona varuje pred nevarnostmi današnjega zmedenega sveta.

Visoka stolpa bazilike že od daleč vabita romarje v Njeno svetišče. Na prostranem trgu pred baziliko so se že v jutranjih urah zbirali rojaki. Ob vhodu v svetišče je plapolala tudi slovenska zastava. Že pred deseto uro smo napolnili cerkev. Začela se je sv. maša, ki jo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, somaševal je salezijanec g. Ciril Zajec, vodil pa inž. Tone Podržaj. Pri nagovoru je mašnik pozdravil romarje in nam med drugim postavil za zgled mučenca Lojzeta Grozdeta. Berili sta brala veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod in gospa Helena Fink Žnidar. Med mašo je bilo ljudsko petje, ki ga je vodila priložnostna pevska skupina, na orgle pa spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar.

Čas med mašo in popoldansko pobožnostjo smo izkoristili za kosilo in prijateljska srečanja. Popoldne smo se zopet zbrali v baziliki. Nagovoril nas je salezijanec g. Ciril Zajec, ki deluje med rojaki v Beogradu. Spomnil se je težkih medvojnih časov, poboja domobrancev in našega mučenca Lojzeta Grozdeta. Po pridigi se je po prostranem trgu razvila mogočna procesija. Lepo število ministrantov je spremljalo duhovnike. Fantje so v procesiji nosili kip lujanske Marije, oblečeni v narodne noše pa milostno podobo naše Marije Pomagaj. Otroci in tudi odrasli, oblečeni v narodne noše, so jo obdajali. Za duhovniki se je uvrstilo v procesijo verno ljudstvo. Ko smo se vrnili v cerkev, smo peli litanije Matere Božje. Pod visokimi oboki bazilike so odmevale prošnje *Prosi za nas.*

Ob koncu pobožnosti smo zapeli vedno lepo in mogočno *Marija skoz življenje* in se poslovili od Nje z obljubo, da se bomo prihodnje leto zopet vrnili.

malo za šalo...

OJETTI

Neki slikar se je pritožil pri pisatelju in umetnostnem kritiku Ugu Ojettiju zaradi ostrih kritik.

»Mojster Ojetti,« ga je vprašal, »saj ne mislite, da bi moral slikati stvari, kakršne vidim?«

»Po pravici povedano,« je odgovoril Ojetti, »formalnih predpisov, ki bi to prepovedali, res ni, stvar pa bo postala strašna, kadar boste stvari videli takšne, kakršne slikate.«

+

ORVIETO

Pisateljici Muri je pogosto odpovedal spomin. Nekega večera se je v Milanu pogovarjala z odvetnikom Arturom Orvietom. Nenadoma je utihnila in iskala besedo, ki ji ni prišla na misel.

»Pomagajte mi, gospod odvet-

nik,« je rekla. »Kako se že reče zakonoma, v katerih ni dovoljeno imeti več kot eno žensko? Saj imam besedo na jeziku: mono... mono...«

»Monotoni,« je pomagal Orvieto.

+

TWAIN - Mladenič je potožil pisatelju, kako hudo mu je, ker ga oče nikakor noče razumeti in mu ne izpolni nobene želje.

Tako nerazumevajočega in neuvidevnega očeta, kot je njegov, nima menda nihče na svetu.

»Potrpi, mladi prijatelj,« ga je miril avtor 'Huckleberryja Finna' in 'Toma Sawyerja'. »Ko sem bil star štirinajst let, je bil moj oče tako neumen, da sem ga komaj prenašal. Ko pa sem stopil v enaindvajseto leto, sem se začudil, koliko se je moj oče naučil v sedmih letih...«

Držimo se Jezusovih besed!

– Jure Rode	129
Pesem slednica	131
Molitev čikaškega kardinala	
Mundeleina za duhovnike	132
Nameni Apostolata molitve za junij – Jože Roblek	132
Živeti občestvo – François X. Nguyen van Thuân	134
»Bog, jaz nisem tega sposobna« – Favstina Kowalska	135
Alojzij Gonzaga – Silvester Čuk ..	137
Sveto pismo in Izročilo – Tomáš Špidlík	138
Papež je izrazil svojo prizadetost ob smrti kardinala Špidlíka – Prevedel Franci Markež	139
Rabín o pontifikatu Benedikta XVI. – Prevedel Marjan Hribar	140
Svetoletno srečanje škofa Rožmana s papežem Pijem XII. – Priredil S.S.	141
Marijine solze – Iz revije Glasnik Kraljice miru	143
Marijina sporočila miru za svet – Iz revije Glasnik Kraljice miru	144
Mmgr. Vinko Bokalič Igljič – tretji 'slovenski' škof v Argentini – Stane Snoj	149
Duhovnik Marjan – Marko Kremžar	150
Bogu noben ključ ne zaklene vrat – S.M.	153
Pred 105 leti je bila ustanovljena prva popolna slovenska gimnazija v zavodu sv. Stanislava	153
Duhovno življenje je objavilo – Jure Vombergar	156
Iz naše kronike – Metka Mizerit ..	157

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Slovenska posebnost: nimamo profesionalcev, smo pa vsi profesionalno deformirani.
- Slovenci imamo zelo pestro zgodovino: našo in njihovo.
- Sodobni izgubljeni sin sploh ne gre od doma.
- Videl sem ljudi, ki so se zgražali nad mladino, ker niso vedeli, da gledajo svoje otroke.
- Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel v njunem stanovanju.
- Če se bomo ven in ven izogibali katarzi, bomo še v 22. stoletju globoko v komunizmu.
- Za nekatere se je začela svetovna kriza takoj po koncu 2. svetovne vojne.
- Komunisti niso vedeli, ko so po drugi svetovni vojni ukazovali množične poboje, da bodo morali do konca komunizma lagati ljudem.
- Predsednik Pahor uspešno rešuje hrvaško vlado.
- Pahor kot kapitan bo zadnji zapustil ladjo, ki tone.
- Naroda ni sprl Ertl, Slovence je razdelil predsednik države, ki je odlikoval komunističnega funkcionarja.
- Odpustite jim, saj dobro vedo, da narobe delajo.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIVA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredniškega odbora: Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$170; po pošti: \$220 - Bariloche: \$200 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70 - **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

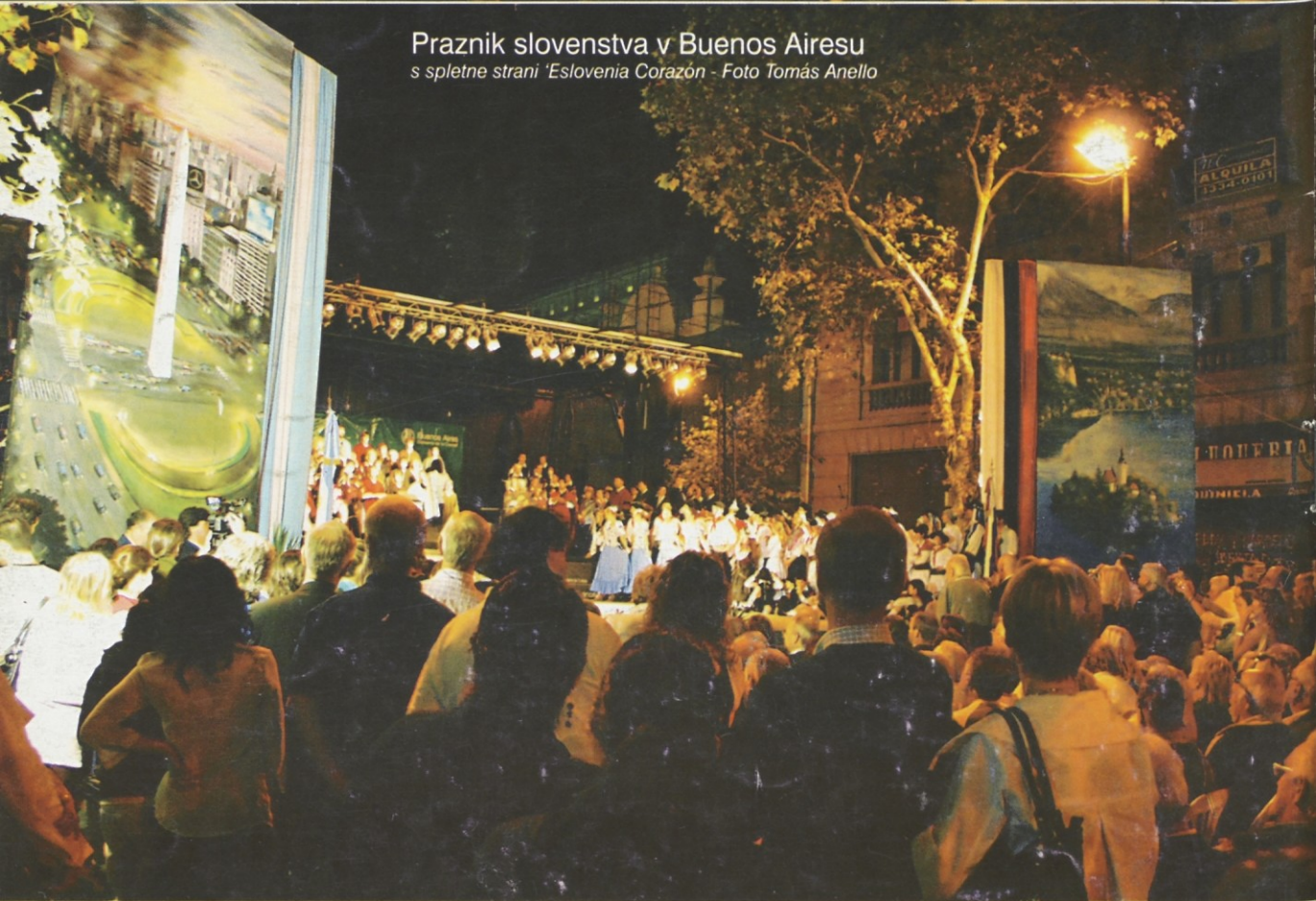
Praznik slovenstva
v Buenos Airesu –
Foto Tomás Anello

Praznik slovenstva v Buenos Airesu
s spletne strani 'Eslovenia Corazón' - Foto Tomás Anello

Correo
Argentino
Suje. 7 Bs. As.

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rode Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina